

HESAP KİTAP İŞLERİ

OYUN (İki Perde)

Yazan
Cumhur AY
İzmir - 2012

İletişim
e-mail: ay_cumhur@hotmail.com
Telefon: 533 569 84 13

KARAKTERLER

ERKEKLER

Faruk: Muhasebeci, orta yaşlı
Osman: Muhasebeci, orta yaşlı
Nuri: Muhasebeci, orta yaş üstü
Rıza: Muhasebe yardımcısı, genç
Muhittin: Ayakçı, genç, eğitimsiz
Kazım: Çaycı, genç, eğitimsiz
İyi Melek – Polis 1 - Avukat
Kötü Melek – Polis 2 - Savcı
Ubeydullah - Hakim

KADINLAR

Zarife: Muhasebe yardımcısı, orta yaş altı
Neriman: Faruk'un karısı, orta yaşlı
Nilgün: Faruk'un sevgilisi, orta yaş altı
Buse: Faruk'un kızı, lise öğrencisi
Ceren: Buse'nin arkadaşı, lise öğrencisi
İrina: Nuri'nin sevgilisi, orta yaş altı
Kayınvalide: Faruk'un kayınvalidesi, yaşlı

1. PERDE

1. Tablo

(Evden bozma bir muhasebe bürosu. Orta sağda ana giriş kapısı. Kapının sol köşesinde bir diyafon asılı. Giriş kapısının sağında mutfak ve banyo kapıları, solda ise iki adet oda kapısı. Sahnenin sağında iki çalışma masası, üstünde monitörler, evraklar, hesap makinesi vb. Sahnenin solunda bir makam masası önünde iki koltuk, makam masasının solunda üç koltuk ve bir sehpadan oluşan bir oturma grubu. Makam masasının arkasındaki duvarda Mali Müşavir logosu ve Ruhsat yazılı birer çerçeve asılı. Muhtelif büro eşyaları ve aksesuarlar.)

(Faruk makam masasında uyulamaktadır. Sahne loş, bir yerel ışık Faruk'u aydınlatmaktadır. Faruk sıkıntılıdır. Fondan sesler gelir.)

Sesler: Muhtasarları hallettin, peki ya KDV'ler? Bu ay sana yine ödeme yok Farukçuğum. İnternet koptu Faruk, B.A.B.S.'ler noolucak? Baba yeni bir cep telefonumu istiyorum! Geçici Vergi! Kocacığım bu sene tatile nereye gidicez? Bildirgeler! Tahsilâtlar! Aşkım, karından ne zaman boşanacaksın? Faruk Yeni Türk Ticaret Kanunu! Beyannameler! KDV! Muhtasar! Kurumlar! B.A.B.S.

(Sahne aydınlanır. Faruk uyumaya devam eder, sıkıntılıdır. Birden cep telefonu çalar.)

Faruk: (Uykulu) Efendim. Neriman sen misin? Bürodayım hayatım. Yeminle ya. (Telefon elinde kalır, karısı kapatmıştır. Büronun telefonu çalar.) Alo. Bak buradayım işte. İnandın mı? Saat? Saat mi? (saatine bakar.) Tüüühhh, saat 3 olmuş, yine yarım kaldı beyannameler. Bıktım ceza ödemekten ya... Ne mi yapıyorum? Hayatım, KDV'nin son günü bugün, onları gönderiyordum... İçim geçmiş. Masanın başında uyuya kalmışım. Yok hayatım kim olacak, yalnızım. Çocuklar 8 gibi çıktı. Yahu yalnızım diyorum sana. Neriman, ben iş güc peşindeyim, sen neyin peşindesin. Yapma Allah aşkına. Nerdeyse torun torba sahibi olucaz, sen hala bıkmadın bu kıskançlıktan. Aş bunları artık Neriman aş. (cep telefonu çalar. Telefona bakar, istenmeyen bir telefondur) Yoo Çalmıyor. Bilgisayardan geliyor o ses. Telefon sesi mi? Ne telefonu ya? Telefon meşgul hayatım, bak seninle konuşuyorum. Cep telefonu mu? Aaa. Cep telefonu çalıyormuş. (cep telefonunu kapatır) Yanlış numara hayatım, yanlış numara. Yahu tanımadığım bir numaraydı kapattım. (telefon yine çalmaya başlar) Yok be hayatım telefon değil o, kapı çalıyor. Gecenin bu saatinde kim mi geldi? Ne kapısı, yok yok telefonmuş. bir saniye (cep telefonunu açar) Abdullah mı? Yok kardeşim yanlış numara, (telefonu kapatır) Abdullah diye birini arıyormuş, yanlış numara yani. (telefon bir daha çalar) Allah'ım sen sabır ver ya rabbim. Sana demedim hayatım. Evet, evet telefon. Açayım mı? bir saniye (telefonu uzak tutar, cep telefonunu açar) Ne oldu? Bu saatte arama demedim mi ben sana? (öbür telefonu alır) Mükelleflerden biri hayatım. Evet, bende aynısını söyledim. Bu saatte aranır mı yahu dedim. (cep telefonuna) Merak edilecek bir şey yok. Anlatırım sonra. Yarın görüşelim, müsait değilim şimdi. Telefonla görüşüyorum. Kim mi? (öbür telefona) Karıcığım mükellefi uyku tutmamış, KDV'ler ne oldu diye soruyor. Haklısın bende öyle söyledim, yarın görüşelim dedim. Hadi kapatıyorum, çıkacağım şimdi, yarım saate evdeyim. (telefonu kapatır. Öbür telefona.) Nilgüncüğüm sana kaç kere söyledim, beni geç saatte telefonla arama diye. Yahu öldürtecen mi sen beni? Kim miydi? Sevgili karım Neriman. Bürodayım, evet yeminle yahu. İnanmazsan, sen de Neriman gibi büro telefonundan ara istersen. Ya, merak edilecek bir şey yok. Çocuklar 8 gibi çıktılar, bende oturup, KDV'leri gönderiyordum e-beyannameden. Sonra bir ara internet koptu. Ben de fırsattan istifade gözlerimi dinlendireyim dedim. Ama içim geçmiş, dalıp gitmişim. Çıkacağım şimdi. Ne? Mümkünatı yok. Gelemem hayatım, Neriman bekliyor. Yarım saate evde olmazsam, ondan sonraki varoluşum da tehlikeye girer. Gelecektim, gelecektim ama, bir türlü fırsat bulamadım ki. Bütün gün deli danalar gibi koşturup durdum. Yarın söz. Sabah sabah yanındayım. Şimdi olmaz Nilgün delirtme beni. Ya anlamıyor musun, zaman aleyhime işliyor diyorum sana. Sıkboğaz etme ne olur yarın söz. Tamam, tamam kuşum öpüyorum gıdından. (telefonu kapatır) Öff. (kalkar, gerinir. Yüzünü ovuştur, ceketini giyer ve çıkar.)

2. Tablo

(Masalarda Zarife ile Rıza çalışmaktadır. Muhittin ise oturma grubunda gazete okumaktadır.)

Faruk: (Kapıda belirir. Kapının yanındaki diyafona) Kazım, demli bir çay bana, acil. (yürür.)

Kazım: (Arkadan) Nereye, anlaşılmadı, tamam.

Faruk: (Geri döner, kızgın.) muhasebeye oğlum, Faruk ben.

Kazım: Anlaşıldı, tamam. Ama bir sorun var, tamam.

Faruk: Ne sorunu lan?

Kazım: Faruk abi, patron "maasebeciler hesabı kapatmadan çay götürme" dedi, tamam.

Faruk: Ne hesabıymış o?

Kazım: Geçen ayın hesabı, tamam. 550 marka karşılığı 275 lira tamam.

Faruk: (Sinirli bir şekilde yürür) Günaydın çocuklar (masasına oturur.)

Zarife: Ne günaydını Faruk abi, saat 11 oldu.

Faruk: Öyle mi Zarife hanım, kusura bakmayın geç kaldım biraz. 11'miş. Ben gece kaçta çıktım buradan biliyor musun sen? Üçte, gece üçte çıktım.

Zarife: Niye o kadar geç kaldın abi.

Faruk: Parti ancak o saatte bitti de ondan. Niye o kadar geç çıkmışım, KDV'ler vardı Zarife kızım KDV'ler.

Zarife: Ama sistem 12 de kapanıyor?

Faruk: Biliyorum, biliyorum. Ama internet gitti bir ara, bende onu beklerken dalmışım işte.

Zarife: Beyannameleri gönderebildiniz mi bari?

Faruk: Yok iki üç müşterininki kaldı. Onları da şimdi göndericem. Gelen giden oldu mu ben yokken?

Zarife: Yok abi kimse gelmedi. Hayırdır biri mi gelecekti?

Faruk: Gelirken bir mükellefe uğradım, tahsilat için. Adam "sabah sabah niye zahmet ettiniz Faruk bey, biz çocukla büroya gönderiydik" dedi de dalga geçer gibi. Onun için sordum.

Zarife: Yok abi ne geleni gideni. Mükellef de cambaz oldu artık. Üç kuruluşluk hizmet bedelini ödememek için türlü taklalar atıyor.

Faruk: Haklısın. (gazete okumaya devam eden ayakçıya seslenir) Muhittin!

Muhittin: (toparlanır) buyur abi.

Faruk: Sen ne yaptın tahsilatları? Gittin mi söylediğim yerlere?

Muhittin: Gittim abi, gittim. Ben de aldım üçün birini.

Faruk: Ne?

Muhittin: Yani üç yere gittim biri ödeme yaptı abi. Para vermediler ama klasör klasör evrakları tutuşturdular elime. İnanır mısın, evraklar o kadar çoktu ki, otobüse binerken şoför evraklar için ayriyeten kentkart okuttu.

Faruk: Tabi tabi işe gelince iş çok, ödemeye gelince kuruş yok. Ya bu adamın elektriği, suyu, büro masrafı yok mu, personel ücretleri, kırtasiyesi, toneri, KDV'si Muhtasarı, kimin umurunda. Neyse, sen oyalanma çık hemen. Temiz Kasapla, Leziz Markete de bir uğra bakalım. Belki bir şeyler çıkar.

Muhittin: Tamam abi, çıkıyorum hemen. (çıkır)

Kazım: (Girer, elinde çay tepsisi, bir çay) Çayın Faruk abi.

Faruk: Ne oldu borcu af kapsamına mı aldı patronun.

Kazım: Yok abi patron "götür şu çayı, müesseseden" dedi. (çayı bırakır.) "Belki utanır da hesabı kapatır Maasebeci Faruk abin" dedi.

Faruk: Kazım söyle o patronuna üç kuruş için dedikodu yapmasın sağda solda, aybaşında iki ayı birden kapatırız.

Kazım: Patronum bunu söyleyeceğini bildiği için "söyle o maasebeci Faruk abine, çaycıyan şekerçi, bir ayın hesabını kapatmadan yeni ay için hesap açmıyo dedi de" dedi.

Faruk: Tamam, tamam. Hadi toz ol şimdi. O ocakçı patronuna da çok selam söyle. (Erkek elemana döner) Rıza ne oldu Şen Gıdanın evrakları işledin mi?

Rıza: (Safça) İşliyorum abi.

Faruk: İşle işle Rızacığım. Ama bir ricam var acele etme ne olur. Çünkü ne demiş atalarımız acele işe şeytan karışır. Di mi Rızacığım?

Rıza: Evet abi.

- Faruk:** Çünkü elimizde tek bir defter olduğu için, o da Şen Gıdanın defteri, acele etmeye gerek yok. Yavaş yavaş işleyelim, hata yapmayalım di mi Rızacığım?
- Rıza:** Evet abi çok haklısın.
- Faruk:** Rıza delirtme beni. Daha işleyeceğin 10 tane defter var. Hızlan, yoksa ben hızlandırıcım seni. Bu tempoyla gidersen, bu senenin geçicilerini, gelecek senenin kurumlarına anca yetiştiririz.
- Nilgün:** (kapıdan girer.) Faruşıııı. Hu hu. Hayatım ben geldim.
- Faruk:** (elini alınaya götürür) Nilgünnn? (hızla yanına gider, kolundan tutar.) Büroya gelme demedim mi ben sana? Hani ben gelcektim yanına?
- Nilgün:** Ne yapayım hayatım, çok özledim seni. Hem gece de geç kalınca, çok merak ettim. Sen özlemdin mi Niloşunu?
- Faruk:** Özlemem mi hiç, özledim tabi. Ama bugün çok tehlikeli bir gün.
- Nilgün:** Tehlike mi? Ne tehlikesi? Deprem falan mı olacak yoksa?
- Faruk:** Kontak sağlanırsa 9.9 şiddetinde. Hayatım, Neriman bugün çarşıya inecekti. Büroya uğrar ve seni burada görürse, tsunami resmen.
- Nilgün:** Amaaaann. Gelirse gelsin. Artık bende sıkıldım bu işten. Ne olacaksa olsun. Hem sen söylemedin mi ona boşanmak istediğini?
- Faruk:** Söyledim bir tanem söyledim. Ama şoku atlayabilmek için, biraz zaman istedi benden. Sakinleşir sakinleşmez dosyayı takdim edicez mahkemeye. O yüzden bu aralar görmesin seni, tansiyonu falan fırlar, maazallah.
- Nilgün:** Tamam tamam ne yapalım beklicez artık. (Zarife'ye) Hadi kız. bir kahve yap yengene!
- Zarife:** (kinayeli) Peki yengeciğim. (mutfağa gider.)
- Neriman:** (Dışardan) Faruuukkk! Farukkk!
- Faruk:** Eyvah Neriman. Şimdi hapı yuttuk. (telaşla. Nilgün'e) Çabuk çabuk odaya geç hemen. (telaşla Nilgün'ü odaya sokar, kapıyı kapatır.)
- Neriman:** (Neriman, Buse ve kayınvalidesi girer, sertçe) Faruk!
- Faruk:** Vay vay vay, kimler gelmiş efendim, kimler gelmiş. Valide sultanımız teşrif buyurmuşlar, büromuza şeref vermişler.
- Neriman:** Faruk bir saattir bağıyorum sana. bir yardım ediverseydin kadına, merdivenleri çkana kadar. Buseyle ben öldük vallahi.
- Faruk:** Tuvaletyedim karıcığım, duymadım. Duysam koşup gelmez miydin hiç. Sevgili kayınvalidem kırk yılın başı işyerimi ziyarete gelmiş.
- Kayınvalide:** (Huysuz) Tamam damat tamam. Kes soytarlığı. Kalbim ağzıma geldi zaten yorgunluktan. Uydu bunların aklına, bu sıcakta çarşıya çıktık.
- Faruk:** Tamam valideciğim siz istirahat buyurun şöyle, sonra hasret gideririz, (oturma grubuna oturtur.)
- Neriman:** Faruk çok oturmayaçaz. Buseye bir spor ayakkabısı alıcam. Kendime bir bluzla bir etek, anneme de bir gecelik. Kredi kartını rica edeyim.
- Faruk:** Tamam karıcığım hemen. (cüzdanını çıkarır) Bunun limiti dolu, buzdolabıyla, kurutma makinesi taksitleri var. Bunda Buse'nin dershanesi, bu da dolu. Bunda senin fitness kulüp aidatlarıyla, kozmetikler ve cilt bakım ürünleri, bunda limit aşımı var. Bunda benim çoraplar var, bunu alabilirsin.
- Rıza:** Faruk abi kredi kartı demişken, seni bankadan aradılar. Asgari tutan ödememişsin galiba. Yine arayacaklarmış.
- Faruk:** Sağol Rızacığım. Muhabbete tam yeri ve zamanında yapmış olduğun bu balıklama atlayış için sana çok teşekkür ederim.
- Rıza:** Ne demek abi görevimiz.
- Faruk:** Uzatma, sen asıl görevine dön.
- Zarife:** (girer. Elindeki fincana bakmaktadır.) Yengeciğimmm kahveniz hazır.
- Neriman:** Kahve mi?
- Faruk:** (toparlamaya çalışır.) Kahve ya karıcığım, hazır kahve.
- Neriman:** Ben kahve istemedim ki.
- Faruk:** Olur mu karıcığım. Geleceğin içime doğdu. Dedim ki, "Zarife bak Neriman yengenin elektriğini tüm bedenimde hissetmeye başladım, hemen kalk bir kahve yap, eli kulağında damlar şimdi."
- Neriman:** Ne kahvesi Faruk, ne elektriği? Sen benle dalga mı geçiyorsun?
- Faruk:** Olur mu hayatım, ben senle dalga geçer miyim hiç? İç iç. Bu kahve sana iyi gelir şimdi.
- Neriman:** İyi içelim bari.

Faruk: Kayınvalide'çiğim siz de bir kahve alır mıydınız?

Kayınvalide: İstemem damat istemem. Bu sıcakta kahve mi içilir. Sen bir bardak su ver bana.

Buse: Baba ben de kola istiyom.

Faruk: Kola mı? Ne kolası. Kola yok kızım. Ketil var, sıcak su var, kahve var ama kola yok. Sadece kahve. Üçü bir arada, ikisi bir arada, birisi bir arada. Sade yani. İçeceksen iç. Çay ocağıyla muhatap etme beni.

Nilgün: (odadan çıkar.) Gitmedi mi daha?

Neriman: Faruk?

Buse: Baba kim bu?

Kayınvalide: Damat ne haltlar karıştırıyorsun sen?

Faruk: Ne ne? Kim kim? Haaa. Şey mi? Bu bayan mı? Bu bayan şey? Bu Bayan Mükellef. Çok mükellef bir bayan. Vergi incelemesi vardı, uzlaşma için geldi. Şeyin sahibi kendisi, şey salonunun. Tesadüf. Tesadüf Güzellik Salonunun sahibi.

Nilgün: Ha evet uzlaşmak için geldim.

Neriman: Tesadüf mü?

Faruk: Evet tesadüf. Ne tesadüf di mi?

Neriman: Hı hı. Evet ne tesadüf. Tamam da bayanın odada ne işi var Faruk?

Faruk: Oda? Oda. O da otobüsle gelmiş sizin gibi. Eee, hava da sıcak tabi. bir de merdivenler üstüne üstlük. İnanır mısın büroya girdi, kan ter içinde. Tansiyon yirmilerde. Hemen kaptığım gibi soktum odaya. Dinlensin, kendine gelsin diye.

Neriman: Haaa. (şüpheli şüpheli kadını süzer.) Oldu o zaman.

Faruk: Oldu oldu. Süper oldu. Evetttt Nilgün hanım, nerde kalmıştık? Siz şimdi vergi dairesine gidin. Ben de işlerimi toparlayıp, arkanızdan geleceğim (kaş göz işaretleriyle, vurgulu) vergi dairesine.

Nilgün: Haaa. Peki. Oldu o zaman. Faruk bey ben gideyim (vurgulu) vergi dairesine, siz de fazla geç kalmadan gelin (vurgulu) vergi dairesine.

3. Tablo

(O günün akşamı. Elemanlar çıkmış, Faruk masasında, masanın önünde ise Osman ile Nuri oturmaktadır. İçki içerler.)

Faruk: Öyle lap diye odadan çıkınca "tamam" dedim "şimdi kıyamet koptu"

Osman: Vallahi verilmiş sadakan varmış Farukçuğum.

Faruk: Öyle deme Osman'çığım olayı toplayıp, Nilgün'ü gönderene kadar kesin iki kilo vermişimdir.

Nuri: Olur böyle şeyler Farukçuğum, sıkma canını. Aslında senin vukuatın öyle büyük bir bomba sayılmaz. Geçen sene benim başıma gelenleri duysan, haline şükredersin. Seminer için Kıbrıs'a gitmiştik ya.

Faruk: Ben gelememiştin abi, malum, durumları biliyon (para işareti yapar)

Nuri: Biliyorum, biliyorum. Osman da gelmemiştin. (Osman başını sallar.) Neyse ben Kıbrıs'tayız, uzaktayız diye çok rahatım. Aldım Neda'yı doğru termale. Havuzda birbirimizi boğmaya çalışıyoz. (sinsi sinsi güler) cilveleşiyoz yani. Lan bir baktım havuzun öbür tarafından, bir boneyle bir çift göz bize doğru yaklaşıyor. Timsah misali yani. Lan dedim ben bu gözleri tanıyom bir yerden. Dur bakalım, dur bakalım derken, bizim timsah yanaştı ve (taklit ederek) "Nuuurrrriiii" diye kükreyerek üzerime atladı. (öbürleri şaşkın) Fatma yahu bizim Fatma. (öbürlerinin şaşkınlığı bir kat daha artar) Bunların bir gezelim görelim derneği var, İzmir'de Yaşayan Sivaslı Ev Kadınları Kültür ve Dayanışma Derneği. İYSEK. Geziler meziler düzenliyorlar. Tut sen bizim hatun, benim Kıbrıs'a gideceğimi biliyo ya, Kıbrıs'a tur düzenle. Bizim kafilenin arkasından gelip yerleşmişler otele. Seninki daha bavulları boşaltmadan da başlamış beni takibe.

Osman: Sonra ne oldu? Havuzda yani.

Nuri: Ne olacak azizim. Benim şakalaşırken yapamadığımı, Fatma yapmaya kalktı. bir tuttu Neda'yı saçlarından, zavallı kadın guluk guluk son nefesini verecek. Onu boğmaya çalışırken, bir yanda da beni yolmaya çalışıyor. Büyük rezalet anlayacağınız.

Faruk: Eee abi, Sonra nasıl toparladın işi?

Nuri: Toparlanacak tarafı mı var Farukçuğum. Ondan sonra, dayandık kredi kartlarına. (gülüşürler.) Allah sizi inandırın Fatma tam üç ay ilğimi kemiğimi kuruttu. Kuyumcularla dost, butiklerle arkadaş, ayakkabıcılarla bacanak olduk yahu.

Faruk: Kötü olmuş vallah. (Osman'dan tasdik bekler.)

Osman: Ben onu bunu bilmem arkadaşlar. bir atasözü vardır "Karda yürüyeceğin, izini belli etmeyeceğin."

Nuri: Doğru söylüyon Osman'ım da her zaman mümkün olmuyor o. Bak izimizi kaybettirmek için taa Kıbrıs'a gittik orda bile buldu işte. Arkadaşlar, kadınlarda, kendilerine münhasır özel bir sensör var şerefsizim. Ne kadar uzakta olursan ol, bir yanlışlığa meylettin mi, başlıyor ötmeye. Alarm gibi yani. İstersen karda yürüyeceğin diye Antartika'ya git. Orda bile bulur seni.

Faruk: Haklısın abi. Eşeği sağlam kazığa bağlayıp sonra Allah'a emanet etmek lazım.

Nuri: (Bozular.) Hangi eşeği lan.

Faruk: Yani tüm tedbirleri alıp, ondan sonra ne halt yiyeceksen yiyeceğin. Ona rağmen de yakalanırsan yapçak bir şey yok. Mukadderat diyen.

Nuri: Orası öyle. (Viskiden bir yudum alır. Yutkunur.) Ne de güzel gidiyor namussuz, yağ gibi vallah.

Osman: (O da bir yudum alır.) Harbiden de güzelmış. Jack Daniels de mi abi bu.

Nuri: Evet, en iyisinden. (Sehpanın yanından şişeyi kaldırır, böbürlenir.) İngiltere'ye gittiğimde bizzat fabrikasından almıştım 5 şişe. Sonuncusu size nasip oldu.

Faruk: Amerikan malı değil miydi bu abi ya?

Nuri: (bozular.) Öyle mi? Olabilir. Ama İngiltere'de de üretiyorlar herhalde. (konuyu değiştirmek ister.) Osman ne oldu senin karşılıksız çek işi.

Osman: (Suratı düşer.) bir gelişme yok abi. Duruşma Kasım ayına ertelendi. Mahkeme bilirkişi atadı, inceleme yapılacak.

Faruk: Hayırlısı olsun, inşallah lehine sonuçlanır.

Nuri: Hayırlısı mı olur Faruk, sen bile bile lades dersin. Yahu Osman'ım senin neyine müşteriye hatır çeki vermek. Milletın derdi seni mi gerdi? Sen bak işine, tut defterini, al paranı. Borcunu ödemezse de bırak defterlerini.

Osman: Öyle deme abi. Çok sevdiğim bir müşteriydi, aslına bakarsan hala da öyle. İnan durumum olsa bir dakika beklemem öderim o çeki. Ben bu mesleğe başladığımda ilk defterimi ondan almıştım. Bende ayrı bir yeri var anlayacağın. Ama sonra bir dolandırıcıdan, çok büyük bir kazık yedi. Neyi var neyi yok her şeyini kaybetti. O dönem belki toplayabilirim diye bir miktar kredi kullandı. Benden de 20.000 liralık bir çek istedi, teminat için. Kıramadım verdim. Sonrası malum...

Nuri: Kardeşim, ticarete rehabet olmaz. Hacı baba tekkesi değiliz ki biz, ticarethane işletiyoruz. Aylık hizmet bedellerimizi alamazken, bir de müşterinin çekini senedini mi ödeyeceğiz. Unutmayın "acma acınacak duruma düşersin" demiş büyüklerimiz.

Faruk: Doğru diyorsun Nuri abi ama, işin bir de insani boyutu var, ahde vefa var. Makine değiliz ki biz.

Osman: Haklısın Faruk, para her şey demek değil. İnsani ilişkiler olmazsa yaşamın tadı mı olur?

Nuri: Ben onu bunu anlamam arkadaş, dostluk ayrı, ticaret ayrı şeydir. Muhasebe ücretini ödemeyen, babamın oğlu olsa gözünün yaşına bakmam. (bardağındaki son yudumu fon dip yapıp) Neyse, beyler ben müsaade istiyorum. Daha Blue Night'a uğrayacağım. Yeni bir Rus revüsü gelmiş, akıllara ziyan diyorlar. Revüyü izleyen arkadaşlar, akabinde Rusya elçiliğine sığınma talebinde bulunmak istemişler. (gülüşürler.) O derece yani...

Faruk: Tamam Nuri abi, sana iyi eğlenceler, görüşürüz. (öper)

Osman: Revüye kapırtıp, fazla içme abi, yeterince içtin zaten. (öper)

Nuri: Sen beni merak etme Osman'ım, ne büyükler devirdik biz. (Kapıya yürürken) Siz asıl kendinize bakın, fazla kaçırıp sızmayın buralarda. (çıkar)

Faruk: (Nuri'yi geçirir.) Alem adam şu Nuri abi ya. Böyle hızlı yaşayan adam görmedim. Her akşam alemde. Ya nerden buluyor bu kadar parayı? Alt tarafı bir muhasebe bürosu. Olsun olsun 50 – 60 defterle, bu paralar kazanılır mı Osman'ım? Bildiğim kadarıyla anadan babadan da kalan bir şey yok.

Osman: Vallah Farukcuğum ben de çok merak ediyorum, bu değirmenin suyu nerden geliyor diye. Baksana adamın bir ayağı hep yurt dışında. Gitmediği, görmediği ülke kalmadı. Tut Ukrayna'sından Moldovya'sına, tut Tayland'ından Endonezya'sına seks turizmi olan bütün ülkelere gitti yahu. Dersin, uluslararası Uçkur atası.

Faruk: Benim kulağıma bazı söylentiler geliyor ama pek konduramadım işin açıklığı.

Osman: Ne söylentileri?

Faruk: Vallah bazı meslektaşlar, Nuri abinin "Lazım gelirse, evrak tedarik ederiz." dediğini söylediler. Bende onların yalancısıyım.

Osman: Ne evrağı?

Faruk: Şey ya... Şey işte.

Osman: Ne şeyi Faruk? Çıkar ağzındaki baklayı.

Faruk: Evrak dediğim fatura.

Osman: Fatura?

Faruk: Fatura işte. Naylon fatura yani.

Osman: Yapma ya. Naylon fatura mı satıyor Nuri abi?

Faruk: Bilmiyorum, ama öyle şeyler geldi kulağıma. Belli bir komisyon karşılığı...

Osman: Harcamalarına baksana, dersin adam muhasebeci değil fabrikatör. O paralar alın teriyle kazanılmaz Faruk.

Faruk: Doğru mudur bilmiyorum vallahi. Duydum sadece.

Osman: (Sinirli) Doğrudur, doğrudur. Ateş olmayan yerden duman tütmez Faruk. Yazık, çok yazık. Biz mesleğimizin itibarı, şerefi için canımızı dişimize takalım, bunun yaptığına bak. Böyle çürük elmalar yüzünden bizim adımız da lekeleniyor.

Faruk: Yok öyle düşünme Osman. Her koyun kendi bacağından asılır. Şahsi kusurların faturası mesleklere çıkartılamaz. Sen sıkma canını. (bardaktaki içkiyi bitirir, boş bardağı Osman'a uzatır.) Doldur bakalım Nuri abimin İngiliz Jack Daniels'ından.

4. Tablo

(Ertesi gün. Zarife büroya gelir. Büroda kimse yoktur. Faruk'un masasının üzerinde boş bir şişe ve bardaklar.)

Zarife: (Çantasını masasına koyup, bardakları ve şişeyi toplar. Ortalığı düzeltir. Kendi kendine) Ooooo, akşam yine alem varmış. Faruk Bey ve ekürleri (şişeyi gösterir) dibine vurmuş. (Bardakları ve şişeyi mutfağa götürür.) Biz üç kuruş zam istedik mi beyefendinin suratu beş karış asılır, ama kendi zevkine gelince şişe şişe viskileri götürür. (Masasına oturur, bilgisayarını açar) Akşam içtiler ya, bugün öğlen de gelir artık. Hem dün söyledim, "Faruk abi yarın mükellef gelecek sabahtan, geç kalma" diye. Ama kime? (Diyafon'a) Şenlik Muhasebe'ye bir çay.

Kazım: Zarife abla patronun talimatı var getiremem, tamam.

Zarife: Kazımım. Benim kafamın tasını attırma. Çabuk bir çay getir.

Kazım: Abla sen beni işten mi attıracan tamam. Getiremem diyom anlamıyon mu tamam.

Zarife: Tamam tamam ne halin varsa gör.

Kazım: Anlaşıldı tamam.

Zarife: Bir de bu çıktı başımızda. Adam veresiyeden çayı kesti, ama Faruk efendinin umurunda değil, o zevkinde sefasında. (mutfağa girer)

Rıza: (Girer, diyafona) Kazım bir çay getir koçum.

Kazım: Manyak mısınız siz ya tamam.

Rıza: Nooldu lan ne bağınyon sabah, sabah?

Kazım: Abi patron "Şenlik maasebeye çay yok" dedi tamam. "Hesabı kapatsınlar, ondan sonra" dedi tamam.

Rıza: (Söylenerek masasına gider) tövbe tövbe.

Zarife: (Mutfaktan çıkar.) Günaydın Rıza.

Rıza: Günaydın Zarife abla, erkencisin?

Zarife: Metroyla geldim.

Rıza: Hasan abi bırakmadı mı seni?

Zarife: Yok bırakmadı.

Rıza: Hayırdır, bir sorun mu var?

Zarife: Yok bi şey. (Rıza'nın bakışlarından etkilenir.) Tartıştık biraz.

Rıza: Sabah sabah ne tartışması bu ya. Rüyanızda mı gördünüz.

Zarife: Doğal gazın faturasını ben yatıracaktım. Ama aylığı alamayınca... Kesmişler doğal gazı... Küçük tüpte yemek yaptım bütün gece. Öyle olunca gecenin rövanşını sabaha bıraktık tabi doğal olarak.

Rıza: Abla yazın az gelmiyo mu doğal gaz faturası.

Zarife: Çok değil ama olmayınca yatıramadım işte. 20 lira falandı.

Rıza: Abla söyleseydin ben verirdim ya. Noolucak?

Zarife: Sağol nızcacığım, hallederim bugün.

Muhittin: (Neşeli bir şekilde içeri girer.) Günaydın millet. (Diğerleri cevap verir. Oturma gurubu yürür. Getirdiği gazeteyi açıp okumaya başlar. Vazgeçer geri döner. Diyaforunun başında) Çay isteyen var mı? (Diğerleri kafa sallar) Kazım, üç çay, biri açık olsun.

Kazım: (Sinirli) Açık senin mi? Tamam.

Muhittin: Evet

Kazım: Muhittin ben senin varya... (cızırtılar) tamam

Muhittin: Ne kızyon oğlum tamam demli olsun. Tövbe tövbe. (yerine geçer, gazetesini okumaya başlar.)

Zarife: Ben su ısıttım. Sallama ister misiniz?

Rıza: Çok iyi olur abla. Dur ben yardım edeyim. (Beraber mutfağa girerler)

Faruk: (girer, muhittin toparlanır.) Günaydın Muhittin. Gelmedi mi çocuklar?

Muhittin: Geldiler abi mutfaktalar.

Faruk: İyi. bir çay söyle bana.

Muhittin: Yok abi ben almayım.

Faruk: Sana değil olum bana.

Muhittin: Bende o manada söyledim abi, senin çayı ben söylemeyim.

Faruk: Neden?

Muhittin: Abi galiba patronu Kazım'ı yedeğin üzerine oturtmuş, düğmeye bastın mı buhar çıkartıyor. Sabah sabah bana bir yığın fırça attı.

Faruk: Allah, Allah, derdi neymiş?

Muhittin: Anlamadım abi. bir açık çay istedim, eş dost akraba herkese selam söyledi.

Faruk: Tamam tamam, ben söylerim.

Faruk: (Diyaforuna) Şenlik Muhasebe'ye bir çay.

Kazım: Faruk Bey... (yutkunur) sizi patrona bağlıyorum tamam.

Ubeydullah: (şiveli) Fark bey. Demlik Çay Salonu olaraktan, Şenlük Maasebeye çay sevkiyatını durdurmuş bulunmaktayız. Bu yüzden hesap kesim tarihine kadar diyaforuna seslenmemenizi rüca ederüz. İyi günner.

Faruk: Ubeydullah efendi bu yaptığınız çok ayıp ama üç kuruş için böyle muamele yapılır mı ya? Kaç yıllık müşteriniziz.

Ubeydullah: Fark bey şincik çay ocağının üzerindeki resme dikkatlen bakıyorum. İki tane adam var yan yana oturmuşlar koltuklarına. Veresiye satanla peşin satan. Ben bu sağdaki mutlu adam olmak istiyom annadın mı?

Faruk: Tamam Ubeydullah tamam. Bu hafta kapatacam hesabı söz.

Ubeydullah: Biz de meraklan bekliyoz Fark bey.

Faruk: (Koltuğuna oturur.) Şu işe bak ya, sabahtan akşama kadar eşek gibi çalışıyoz, aldığımız karşılığa bak.

Zarife: (Rıza kendi çayıyla, İki bardak çayla girer.) Günaydın Faruk abi. (çayın birini Faruk'a bırakır.)

Faruk: Günaydın Zarife. Bu çay nerden çıktı. Müneccim misin kızım sen?

Zarife: Sesini duydum abi. Ocaktan istemedem, çayını vereyim dedim Faruk abimin.

Faruk: Geç kaldın, Ubeydullah'tan Efendi'den yedik sabah zılgıtını.

Zarife: Şu hesabı kapatalım artık Faruk Abi. Yoksa rezil edecek bizi iş hanına.

Faruk: Kapatacaz kızım kapatacaz da. (Muhittin'i işaret ederek) Görüyorsun, herifi 10 yere gönderiyoz tahsilata, anca birinden ikisinden geliyor üç beş kuruş. bir türlü adam akıllı sokamadık ki hesabı yoluna. Terzi söküğünü dikemezmiş misali biz de muhasebeciyiz güya, hesabı kitabı denkleştiremiyoruz bir türlü.

Zarife: Bizim hesap kitap da aynı durumda Faruk abi. Gider çok gelir yok.

Faruk: Zarifeeee. Bari sen böyle konuşma. İşin içindesin görüyorsun durumları.

Zarife: Orası muhakkak abi de, biz de hesabımızı kitabımızı sana göre yapıyoruz. Bak 20 liralık doğal gaz faturasını ödemedim diye dün kesmişler gazı.

Faruk: Haklısınız çocuklar, çok haklısınız. Bugün hem şu Ubeydullah'ın ipini çekicem, hem de sizin hesabı görücem söz. (Muhittin'e) Akşam size kabark bir liste hazırladım Muhittin Bey. Sizi uzun bir İzmir seyahati bekliyor. (çekmecedem bir kağıt çıkarır. Muhittin'e uzatır.) Al bakalım şunu. Sırayla dolaş.

Muhittin: (Kağıdı alır göz atar) Faruk abi bu ne ya. Bir günde dolaşamam ki ben bu kadar müşteriyi. Biri Anya'da bir Konya'da.

Faruk: Uzatma. Akşama kadar süren var, listeyi tamamlamadan gelme. Ayriyeten eli boş da gelme, Oyarım.

Muhittin: Peki abi. (çıkarken) Abi yalnız Kentkartın hiç kontörü kalmadı, bir on lira alayım da kontör yükleteyim.

Faruk: Ne yapıyorsun olum sen bu kontörleri, yiyor musun? Daha iki gün önce 20 liralık yükletmiştir.

Muhittin: Abi oturduğum mu var Allah aşkına, bir oraya bir buraya koşturup duruyorum.

Faruk: Tamam tamam uzatma. Dil de kürek kadar maşallah. (parayı verir. Muhittin çıkar. Zarife'ye) Şirket kuruluşu için birileri gelecek demiştin Zarife, ne zaman geleceklermiş?

Zarife: Saat vermediler abi, sabahtan geliriz dediler. Eli kulağında gelirler şimdi.

Faruk: Gelsinler bakalım. (Rıza'ya) Rıza, kayıtlar ne durumda?

Rıza: Hallediyorum abi.

Faruk: Elini biraz çabuk tut, önümüzdeki ay Geçiciler var, iki ayağımız bir pabuca girmesin.

Rıza: Sen hiç merak etme abi üç beş gün içinde hepsi tamam.

Faruk: Hadi bakalım hayırlısı. (telefonu çevirir.) Alo Hüsamettin Bey'le görüşebilir miyiz? (biraz bekler, telefonun ahizesini kapatır, çocuklara) Ulan sanki hırdavatçı dükkanı değil de bilmem ne Holding. Üç tane sekreterden geçip görüşebiliyoruz adamlarla. (telefona) Evet, evet Hüsamettin Bey. Muhasebeci Faruk dersiniz. (biraz bekler) Hüsamettin beyciğim saygılar, Faruk ben. Nasılsınız. Çok teşekkür ederim, iyiyiz bizlerde. Uğraşıp gidiyoruz vallah. Hesap kitap işleri malum. Haklısınız, haklısınız. Ben şey için aradım sizi, uzlaşmamız vardı ya bugün. Evet, evet bugündü. Kaç gibi buluşalım vergi dairesinde? Uygundur. Tamam, saat üçte. Görüşürüz. (Zarife'ye) Zarife ben bir odaya uğrayacağım, yarım saate gelirim. (Işık)

5. Tablo

(Buse ve arkadaşı Ceren Faruk'un masasının önündeki koltuklarda oturmaktadırlar. Zarife masasında çalışmaktadır. Rıza Vergi dairesine gitmiştir.)

Buse: (abartılı) Biz Murat'la kantinde oturmuşuz taam mı? Koca bir bardak kola önümüzde, pipetle böyle taam mı göz göze yudumluyoruz. Romantizmin dibine vurmuşuz yani. Herif içime düşücek abi. Müthiş bir ambiyans olayı. Tam o esnada Selin kantine giriyo ve şok şok şok. Suratının halini görmeni isterdim, kız resmen koptu ya.

Ceren: İnanmıyorum abi ya, bu ne ya. Sen kıızı resmen bitirmişsin abi ya.

Buse: Sen ne diyon kızım, hatun resmen duvara tosladı diyorum sana. Ben ona söyledim ama, Murat benim dedim yanaşma alırım gazını dedim, anlamadı ben naapayım.

Ceren: Süpersin abim yaaa.

Buse: Ne sandın kızım. Benim adım Buse. Adamı sulu dereye götürür su içirmeden geri getiririm.

Ceren: Korkulur kızım senden. Dur dur bak, sen büyük bombayı duydun mu?

Buse: Neymiş o ya? Çok merak ettim şimdi, söyle hadi.

Ceren: Çişemle Burak ayrılmış biliyo musun?

Buse: İnanmıyorum.

Ceren: Burak yaş günü partisinde Çişemin kuzenine sarkmış abi.

Buse: Neeee?

Ceren: Çişem de kaptığı gibi, kokteyl kabını Burak'ın kafasından aşağı boşaltmış.

Buse: Vaaay bombaya bak ya? Yılın olayı abi ya.

Ceren: Burak apar topar partiden ayrılmış tabi. Ama sırl sıklam. Donuna kadar alkole batmış herif abi ya. Mobil seks on the beach olayı yani. (gülerler)

Buse: Yolda çevirmeye denk gelmesene bari. (gülerler)

Kazım: (Tepside iki meyve suyuyla girer.) Evet hanımlar meyve sularınız geldi.

Ceren: Bu ne ya?

Kazım: Yüzde yüz nar suyu.

Buse: Onu sormadı salak. Nerden çıktı bunlar? Biz bi şey istemedik ki.

Kazım: Olur mu Buse Hanım. İş hanıma iki tane güssel bayan gelmiş. Onnara bişey ikram etmicez mi?

Zarife: Biz hangi kategoriye giriyo Kazım Bey?

Kazım: Zarife ablacığım sen bir tanesin ya. Seni Gategorize edemem, sen gategorize dışısın.

Zarife: Hani hesabı dondurmuştunuz siz? Bunlar ne şimdi?

Kazım: Bunnar meesesemizin ikramıdır.

Buse: Kazım sen manyak mısın be olum ya? İşin yok mu senin?

Kazım: Benim işim bu Buse Sultan. Çay, kahve, meyve suyu.

Buse: Ben istemiyorum meyve suyu. Ceren sen?

Ceren: Bende istemiyom.

Buse: Tamam canım sen götür onları geriye.

Kazım: Olmaz Busecan şişeleri açtık, bunnar bitçek.

Buse: Hasta mısın sen ya? İstemiyoruz dedik sana, saksı almıyor galiba.

Kazım: Naapalım o zaman. Zarife ablamın ben içeriz bunnarı. (Bir bardağı Zarife'nin masasına koyup, Rızanın masasına oturur. Kızlara bakarak içer.)

Buse: Olum müşteriler bekliyo, alooo. Hasta bu ya.

Kazım: Panik yok Buseciim, işler yetişir.

Buse: Hayret bişey ya. Neyse nerde kalmıştık Ceren?

Ceren: Burak diyoduk kızım, Çisem. Sex on the beach olayı.

Buse: Aaaa. Tamam. Ne olay abi ya? Çocuk insan içine çıkamayacak vallah.

Ceren: Aynen.

Buse: Kız sen eskiden hoşlanmıyor muydun Burak'tan? Bence şimdi tam zamanı. Hazır sap moduna geçmişken...

Ceren: Yok yaa.. Ne bileyim olur mu ki?

Buse: Kızım herif şimdi yağmurda kalmış kuş misali sığınacak bir çatı arıyordur. Senden iyisini mi bulacak. Hem oğlanda bir araba var, görersen Burak'ı bırakıp, onunla çkarsın vallah.

Ceren: Kızım araba önemli tabi ama...

Buse: Aması maması yok kızım, akıllı ol. (şarkıyı mırıldanır.) onun arabası var, güzel mi güzel...

Kazım: Zarife abla. Sen benim arabayı görmüş müydün?

Zarife: Ne arabası Kazım? Senin araban mı var?

Kazım: Olmaz mı ablam ya? Hem de modofiyeye?

Zarife: Modofiyeye mi? O ne lan?

Buse: Tipi kayak demek yani Zarife abla. Söyle anlatayım sana, bir boka benzemeyen bir araban var. Onu bi şeye benzetmeye çalışıyon. Kızına kaş göz çizmek gibi bi şey.

Kazım: Hoop dalga geçme Buse hanım. Bir görersen hastası olursun. Egzozu da kestirdim Zarife abla. Gazı verdim mi, asfalt ağlıyo Allahıma.

Ceren: Bu nasıl bir kabus ya.

Kazım: Geçen Kordon'da geziyoz arkadaşlarla, Allah seni inandırın kızlar sırayı girdi şerefsizim.

Buse: Ne sırası Kazım? Sıra gecesi mi varmış Kordon'da?

Kazım: Sonra ablaçığım oturduk barın birine. Hop kızlar hemen damladı tabi masaya.

Buse: Sen şeyi duydun mu asıl, şeyi?

Ceren: Neyi kızım?

Buse: Kerem disipline gidecekmış biliyor musun?

Ceren: Neden kine?

Buse: Geçen günkü İngilizce yazılısı vardı ya?

Ceren: Eee?

Buse: O yazılıda Kerem öğrenmene sınav kağıdı yerine yanlışlıkla Aslı'ya yazdığı aşk mektubunu vermiş.

Ceren: Bu ne abi ya? Dumur oldum resmen.

Buse: Sorma kızım. Daha bu bir şey değil, devamı var?

Ceren: Devamı ne abi ya? Olan olmuş zaten.

Buse: Kızım, İlknur öğretmen gece sınav kâğıtlarını okurken bu aşk mektubu görünce şartel atmış tabi, paldır küldür gecenin bir buçuğunda sarılmış hemen telefona, müdürü aramış. Olayı anlatmak için yani. Ama müdürün karısı da gecenin bir yarısı kim arıyor seni diye cadırmış, sabaha kadar da adamın başının etini yemiş.

Ceren: Pes diyorum başka bir şey demiyorum.

Buse: Daha bitmedi kızım devamı var.

Ceren: Devamı ne abi?

Buse: Müdürün karısı gece ikna olmamış tabi. Müdürün arkasından sabah sabah atlamış okula gelmiş.

Ceren: Yok canım.

Buse: Bu arada, Müdür okula gelir gelmez İlknur öğretmeni odasına çağırılmış olayı anlatması için.

Ceren: Eee?

Buse: Bunlar odada baş başa konuşurlarken, pat diye karısı dalmış odaya.

Ceren: İşte sana bomba.

Buse: Masanın üzerindeki aşk mektubunu da okuyunca, deli danalara dönmüş seninki. İki tane müdür yardımcısı kanyı zar zor sakinleştirebilmişler.

Kazım: Bu ne biçim okul ya. Okul okul değil sanki Pembe Dizi şerefsizim.

Buse: Hıyarcığım sen bizi mi dinliyorsun? İşin yok mu senin?

Kazım: Mola verdim, meyve suyu içiyom. (cep telefonu çalar, gıcık bir melodi) Kızlardan biri arıyo herhal. Alooo. (sesi ve duruşu değişir.) buyur Ubeydullah abi. Burdayım abi. Katlardayım. Boşları topluyom. bir saattir mi? Yok abi ya. Geliyom hemen. (Kapıda Faruk'la karşılaşırlar)

Faruk: Ne işin var lan senin burada?

Kazım: Boşları almaya geldim abi.

Faruk: Ulan bir şey getiriyor musun da boşları almaya geliyon? (Yürür, Buse'yle arkadaşını götür. Kapıdan sıvışan Kazım'a) vay eşek sıpası. Yav kızım sen ne zaman gelsen, arkandan da bu Kazım deyyusu damlıyor buraya.

Buse: Ben ne yapayım baba, herif sapık.

Faruk: Tövbe tövbe. Sen niye geldin küçük hanım?

Buse: Sevgili babacığım, sebebi ziyaretimiz (parmaklarıyla para işareti yapar) Arkadaşlarla sinemaya gideceğiz okul çıkışı.

Faruk: Kızıııııııı, benim adım Faruk Şenlik, Bill Gates diil. Dün 50 lira verdim sana, o ne oldu?

Buse: Şey babacığım... (az düşünür) öğretmen çok güzel bir test kitabından bahsetti. YGS için. Konu anlatımlıymış. Onu aldım.

Faruk: İnanmıyorum ya. Allah'ım ne kadar çalışkan bir kızım var. Şükürler olsun sana. Gözlerim yaşardı.

Buse: Nooluyo baba ya?

Faruk: Kitap almış mış. Bir kitabın kapağını açarken görmediğim cimcime kızım, eline geçen bütün parayı kitaba yatırıyor. Bak bak sen. Sana ne zaman verdiğim paranın akıbetini sorsam kitaptan bahsediyorsun. Sevgili kızım, nerde okuyorsun bu kadar kitabı? Evdeki şeytan üçgeninde seni hiç kitap okurken görmüyorum çünkü.

Buse: Şeytan üçgeni mi?

Faruk: Televizyon, bilgisayar, Telefon. Evdeki mesain bu üçlü arasında geçiyor. Kitabı hangi arada okuyorsun?

Buse: Evde okumuyorum ama okulda...

Faruk: Okulda mı?

Buse: Teneffüslerde babacığım teneffüslerde. Bütün arkadaşlarım teneffüste kantinde makara tukara yaparken ben sınıfta haldır haldır ders çalışıyorum.

Faruk: Vayyy... O zaman süper kızım. Bu kadar çalışmaya kesin İTÜ, ODTÜ felan olur artık?

Buse: İstersen o kadar abartmayalım babacığım.

Faruk: Niye kızım, test kitapları bir yandan, dersane bir yandan, haldır haldır çalışma bir yandan. Bu kadar çalışmaya anca ODTÜ yani.

Buse: Tamam baba tamam. Dalga geçmeyi bırak. (Kalkar) Biz gidiyoruz. Nakiti alabilir miyim?

Faruk: Tabi, tabi ne demek. (cüzdanından para çıkartır Buse'ye uzatır.) 50 lira veriyorum, artanıyla test kitabı alırsın artık.

Buse: (Yapay bir gülümsemeyle) Peki babacığım. Hadi Ceren Gidelim.

Ceren: İyi günler Faruk amca. (çkarlar)

Buse: Byee. Zarife abla görüşürüz.

Zarife: İyi eğlenceler kızlar.

6. Tablo

(O günün akşamı. Ofis boştur. Loş bir karanlık vardır. Nuri ile İrina sarmaş dolaş içeri girerler.)

İrina: Nuri nerde geldik biz. Ben tanımıyor hiç burası.

Nuri: Meraklanma bebeğim yabancı değil, burası arkadaşımın ofisi. Burada kalıcaz.

İrina: O, Nuri. Neden gitmemek otel biz.

Nuri: Otel işi tehlikeli kızım. Bu aralar baskınları iyiden iyiye arttırmışlar, Basmane'de baskın yemeyen otel kalmamış.

İrina: Ama gelir biri, biz burada. Ne yapmak o zaman?

Nuri: Sen hiç merak etme kimse gelmez. Bir tek ben de yedek anahtar var buranın. Sağ olsun Faruk, zamanında yaptırmıştı bana da bir tane, her ihtimale karşı. (oturma guruba geçerler.)

İrina: Tamam o zaman. Ne yapmak biz şimdi.

Nuri: (Çantasından bir şişe şampanya çıkarır) Önce bunu patlatalım bi, sonra bakarız duruma.

İrina: Nuri sen ne çok içmek. Bizimkiler bile içmemek senin kadar.

Nuri: Bizimkiler?

İrina: Raşa, nasıl diyor siz Rus yani. vodka limon.

Nuri: Kızım Ruslara içki içmeyi bizim atalarımız öğretti zamanında. Kırmızı nedir bilir misin sen?

İrina: Kimiz?

Nuri: (Taklit eder.) Kimiz ya. Kısrak sütü. Asya bozkırlarında atalarımız kırmızıla fethetmişler koca Asya'yı. O kafayla Çinlilere bile meydan okumuşlar. Adamlar da korkularından bütün kıtayı baştanbaşa duvarla çevirmişler. O arada sizinkiler de içki kültürünü öğrenmiş bizimkilerden. Hoş o zamanların kısrak sütü şimdi olmuş aslan sütü.

İrina: Aslan sütü.

Nuri: Rakı kızım rakı. Ne mübarek bir şeydir o.

İrina: Niye içmiyor biz ondan?

Nuri: Kızım onun için balık lazım, meze lazım, fasıl lazım. Anasonun kokusu deniz kokusuyla karışmadı mı çarpılır adam. Velhasıl ayaküstü içilmez o mübarek, çok büyük günahı var.

İrina: Tamam o zaman. İçmek var biz şampanya.

Nuri: Tamam bebeğim içelim. İçelim güzelleşelim. (Sallar şampanyayı patlatır, doldurur, ikram eder.) Hadi şerefe.

İrina: Şerefe? Şeref kim?

Nuri: Bırak şerefi, sana içelim. Güzelliğine.

(Nuri ve İrina içip, eğlenirken, sahneye iki melek girer. Biri beyaz pelerinli, biri siyah. Sahnenin ortasında ikiliye dönük dururlar, hem onlara bakarlar hem konuşurlar.)

İyi: Oooo, Nuri beyciğim, bakıyorum yine alemdesin.

Kötü: Yarasın koçuma be. Hatun da pek güzelmış. Maşallah.

İyi: Utanmıyorsun di mi, böyle her akşam alem yapmaya.

Kötü: Çalışıyoz kazanıyoz, yemeyelim mi. (pelerini yoklar) Bak cebi yok.

İyi: Ye canım ye. Ona kimsenin bi şey dediği yok, ama yediğinin kaynağı önemli.

Kötü: Kaynağı boşver kanka. Ölümlü dünya. İçecen şampanyayı, sevecen raşa'yı.

İyi: Vallahi bravo. Yüzsüzlüğün bu kadarına pes yani. Oğlum nayloncusun sen, bunu unutma. Devlet sana yetki vermiş, git bak bir haksızlık, usulsüzlük olmasın diye, ama usulsüzlüğün dik alasını yapan sensin.

Kötü: Ne usulsüzlüğü be. Ben büyük bir haksızlığı gideriyorum asıl. Devlet bu kadar çok yük bindirmese vatandaşının üstüne, hiç bana ihtiyaç duyar mı insanlar? Makul düzeyde bir vergi alsa kim hayır der buna? Kim koşturur yalan dolan peşinden. Ama sen KDV'si bir yandan, Muhtasar'ı öbür yandan. Kurumları, Gelir Vergisi, harcı boku püsürü derken, adamın kazandığı üç kuruşun ikisine göz dikersen, ne yapsın bu vatandaş?

İyi: Öyle deme devlet bu vergileri toplamasa, halka nasıl hizmet götürecektir?

Kötü: Verginin de bir sınırı var kardeşim. Bak sana bir şey söyleyim. Gelir İdaresi Başkanlığı'nın bir internet sitesi var, biliyorsun.

İyi: Eeee.

Kötü: Oraya girip, vergi türlerine bir bak.

İyi: Eeee?

Kötü: Baktın mı hiç?

İyi: Yooo.

Kötü: Ben baktım. Sadece vergi dairesinin tahsil ettiği kaç çeşit vergi var biliyor musun?

İyi: Kaç çeşit?

Kötü: 372 tane. Tam 372 çeşit vergi var. Evet, evet yanlış duymadın tam 372 tane. Say desem, yeminle bir saatte sayamazsın hepsini. Bunun içinde SGK'nın primleri, belediyenin harçları yok. Sicile gidersen, ver bakalım bilmem ne kadar bilmem ne harcı, tapuya gidersen öde bakalım şu kadar

gayrimenkul şeysi, izsu bakım ücreti, tedarik akım ücreti. Bu ne ya? Bir durun kardeşim. Bir nefes alın ya. Düşünsene bi, sadece işletme sahipleri değil normal sıradan vatandaşlar bile devlete ya da onun kurumlarna günün her dakikası bir şeyler ödeyip duruyorlar.

İyi: Orası öyle.

Kötü: Öyle tabii. Sonra insanlar bu vergilerden, harçlardan nasıl yırtarız diye türlü katakulliler aramaya başlıyor. Her arz da talebinden doğar bilirsin. Ve bu ağır yükü hafifletmek için bazı hayırsever adamlar çıkar piyasaya doğal olarak. Soruyorum sana, ortaya çıkan bu kötü adamlar mıdır suçlu olan, yoksa onları doğuran düzende midir suç?

İyi: İyi ama devleti bir başkası kurmadı ki başımıza. Toplu yaşamayı bir düzene ve refaha ulaştırmak için, devleti ve vergileri, o vatanın bireyleri yani vatandaşlar oluşturdu kendi iradeleriyle. Ve toplumu oluşturan her birey üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmelidir. Sen bu yaptıklarınla başkalarının haklarına tecavüz ediyorsun.

Kötü: Oooo, Tecavüz çok ağır oldu dostum. Ona istersen küçük bir öpücük diyelim.

İyi: Hayır, hayır. Bu kelimenin tam anlamıyla hırsızlık. Tecavüz hafif bile kalır. Vergisini düzgün ödeyen insanların suçu ne? Toplumun bir bireyi olarak, o toplumun her türlü imkanından yararlanacaksın, ama üzerine düşen sorumlulukları yerine getirmeyeceksin. Bir asalaktan farkın ne senin?

Kötü: Boşver kanka. İdealist ayaklarını bir kenara bırakalım, anın tadını çıkaralım. Bak şampanya bitmek üzere. Hatun zaten güzeldi, şimdi Kainat Güzellik Yarışması finalisti gibi oldu.

İyi: Acıyorum sana.

Kötü: Ooooofff. Bıktım senden yahu. Dır dır dır vır vır vır. Yine gecemi zehir edeceksin. Ben gidiyorum ne halin varsa gör. (çkar)

İyi: (Arkasından giderken) Bekle bak değişebilirsin, hiçbir şey için geç değil. (çkar)

Nuri: (sarhoştur. Dili pelteleşir.) Ben var ya ben. Senin için ölürüm, yeminle.

İrina: Çok içmek var sen. Hadi yatmak artık, çok geç olmak.

Nuri: Yatarız be güzelim, yatarız. Daha yeni başladık. Seri hınzır seni...

İrina: Hadi ama. Geç olmak. Yarın sabah geç kalmak biz burda.

Nuri: Nee... Aman ha. Yarın sabah erkenden boşaltmamız lazım burayı. Yoksa...

İrina: Tamam o zaman, hadi kalmak sen. (Zorla kaldırır, odaya geçerler)

Nuri: Rezil oluruz vallah.

7. Tablo

(Zarife, yanında bir karı kocayla birlikte içeri girer.)

Zarife: Kusura bakmayın beklettim sizi de. Metroyu kaçırdım da. Sizi dün bekledik aslında.

Ömer: Dün dükkânla uğraştık biraz, tadilat işleri falan. Usta akşama kadar bekletti bizi.

Zarife: Önemli değil. Buyrun, geçin şöyle. (Oturma gurubunu gösterir.) Faruk abi de şimdi gelir. Ben size bir şeyler ikram edeyim. (mutfağa yönelir.)

Hatice: Zahmet etmeseydiniz.

Zarife: Zahmeti mi olur, siz keyfinize bakın. (mutfağa girer.)

Ömer: Hayırlısıyla şu kuruluş işlemleri için de anlaşsaksak bugün, geriye pek bir şey kalmaz.

Hatice: Evet. Ha bir de şu toptancıyla sözleşme yapalım, ne olur ne olmaz.

Ömer: Haklısın, ben unuttum onu.

Nuri: (Odadan çıkar. Üstünde atlet ve şort vardır.) Bir su dökeyim çkalım hemen. (müşterileri fark etmez. Tuvalete gider.)

İrina: (odadan çıkar. Giyinmektedir.) Duş almak istiyor ben. (müşterileri fark eder.) O. Siz, siz ne yapmak burada.

Ömer: (Hatice'ye bakar. Şaşırmıştır.) Şey... Biz Faruk beyle görüşmek için... Siz Faruk beyin?

İrina: Bilmiyor ben Faruk. Ben Nuri. Beraber.

Ömer: Nuri mi Nuri kim?

İrina: Benim arkadaş.

Hatice: Hanfendi Faruk bey nerde peki?

İrina: Bilmiyor ben Faruk.

Hatice: Siz burada mı kalıyorsunuz? (Ömer'e) nasıl bir yer burası?

İrina: Hayır, hayır, biz kalmamak burada. Sadece bir gece. Gitmek şimdi hemen. Nuri gelmek biz gitmek.

Nuri: (Tuvaletten çıkar.) Eyvahlar olsun. Çabuk içeri, çabuk. Çok affedersiniz. (Hızla İrina'yı odaya sokar.)

Zarife: (Mutfaktan çıkar.) Evet, suyu koydum ketıla az sonra çaylarımız hazır olur.

Hatice: Şey, afedersiniz. Oda da...

Zarife: Evet, evden bozma bir ofis burası, iki oda bir salon. Tuvaletimiz mutfağımız da var. Her işimizi hallediyoruz anlıyacağınız.

Ömer: Yok hayır ben onu şey yapmadım, oda da diyorum...

Faruk: (Girer.) Günaydın. (çifti görür.)

Zarife: Günaydın Faruk abi. Hani sana bahsetmiştim ya. Ömer beyle Hatice hanım. Sabahın köründe damlanmışlar kapıya, yani şey, erkenden gelmişler demek istedim.

Faruk: Merhabalar, hoş geldiniz. Faruk ben. Faruk Şenlik.

Ömer: (Şaşkınlığını atmamıştır.) Merhaba Faruk bey. Ben de Ömer, eşim Hatice.

Faruk: Memnun oldum hanfendi. Lütfen yabancılık çekmeyin. Ofisimiz evimiz gibidir. Rahatınıza bakın.

Ömer: Belli, belli.

Faruk: Nasıl anlamadım.

Ömer: Ofisiniz diyorum (karsına bakarak) oldukça larç.

Neriman: (Öfleye püfleye içeri girer. Yanında annesi vardır.) Farukkk. Yazıklar olsun sana. Bıraktın bizi merdivenlerde, asansörle attın kendini yukarı. Koptuk vallah çkana kadar.

Faruk: Gel hayatım gel. Ben ne yapabilirim ki? Asansörle çıkmak istemiyorsunuz.

Neriman: Kadının kapalı yer fobisi var, binemiyor asansöre. Onu merdivenlerde bırakıp, asansörle mi çıksaydım.

Faruk: Tamam tamam geçin söyle. Buyrun kayınvalideciğim.

Kayınvalide: Her seferinde çanta gibi takıyorsun beni yanına. Kızım eskisi gibi değilim artık, biraz yürüdüm mü tkanıyorum. Git kendin ne yapacaksan yap, çarşıda pazarda. Beni ne sürüklüyorsun buralara.

Neriman: Ama anneciğim yürümen lazım, biliyorsun.

Kayınvalide: Tamam, tamam. Oturalım hadi biraz.

Faruk: Geçin söyle. (misafirleri fark eder.) Bunlar Ömer beyle eşi Hatice hanım. Bir iş toplantımız vardı da. Eşim ve kayınvalidem tanıştrayım.

Ömer ve Hatice: Memnun olduk efendim.

Faruk: Ömer bey isterseniz sizi şöyle masanın yanına alayım daha rahat konuşuruz. Kayınvalideciğim siz de şöyle buyurun. Neriman ver elindekileri odaya koyayım. Soluklanınca gidersiniz değiştirmeye. (Çantaları alır, Nurilerin olduğu odaya girer. İçerden) Allaaahhh.

Neriman: (Yerinden.) Nooldu Faruk?

Faruk: (İçerden) Yok bir şey yok bir şey. (Kafasını uzatır.) Ayağımı vurdum.

Neriman: Dikkat etsene be hayatım.

Zarife: Neriman yenge su ısıtıyorum, sıcak bir şeyler ister misiniz?

Neriman: Su mu ısıtıyorsun? Kızım ocaktan söylesene.

Zarife: Şey yenge... Faruk abi biraz tartıştı ocakçıyla.

Neriman: Tartıştı mı? Neden?

Zarife: Yok yok önemli bir şey yok. Hesap kitap işleri...

Neriman: (şüpheli) hesap kitap işleri?

Zarife: Her seferinde hesabı şişiriyor. Faruk abi de dayanamadı... Öyle işte...

Neriman: Allah, Allah. Neyse... (Hatice'ye döner.) Hanfendi siz mükellef misiniz?

Hatice: Olucuz inşallah. Bir butik açıyoruz eşimle. Kuruluş işlemleri için geldik.

Neriman: Hayırlısı olsun. Yeri nerde? Öğrenelim de sık sık ziyaret ederiz artık.

Kayınvalide: Vallahi Neriman hiç kusura bakma ben gelemem.

Ömer: Niye efendim? Sizleri de bekleriz buyurun gelin.

Kayınvalide: Yok yok evladım. Şehre indim mi bütün hastalıklarım nüksediyor, kalp, romatizma, şeker, tansiyon... hepsi fırlıyor.

Neriman: (Hatice'ye) Bol bol yürümesi lazım dedi doktor. Çarşıya inmişken ben de, değiştirilecek bi iki bi şey vardı da, hadi anne dedim sen de gel benle, hem hava değişikliği olur, hem de yürümüş olursun biraz. Bütün gün evde otur otur, nereye kadar. Sonra başlıyo, oram ağrıyo, buram ağrıyo demeye.

Hatice: Tabi efendim çok haklısınız. Ama ne yapacaksınız, yaşlılık zor.

Neriman: Öyle, öyle. (Zarife'ye) Nerde kaldı bu Faruk. Alt tarafı çantaları koyacaktı. Farukkkk.

Faruk: (İçerden) Geliyorum hayatım. (çıkır. Telaşlıdır.)

Neriman: Nerde kaldın bir saattir.

Faruk: Çantaları yerleştirdim, öyle lap diye koymayayım dedim.

Neriman: Niye yerleştiriyon Faruk, çıkıcaz şimdi.

Faruk: İyi o zaman çıkacaksınız çantaları getireyim ben.

Neriman: Bu ne telaş Allah aşkına. Kız su ısıtıyor, içelim bir şeyler çıkarız.

Faruk: O zaman odaya geçin isterseniz. (müşterileri işaret eder.) hem oda da televizyon var valide hanım. Çöpçatan programlarını seyredersiniz.

Kayınvalide: Damaattt. Kinayeli kinayeli konuşma. Ne yapacam ben çöpçatan programlarını?

Faruk: Belli mi olur valide sultan. Ya nasip.

Kayınvalide: Neriman duyuyon mu söylediklerini. Beni baş göz edip, kurtulmak istiyor damat efendi.

Neriman: Faruk, yapma Allah aşkına, alınıyor bak kadın.

Faruk: Yok valideciğim olur mu öyle şey. Sen evimizin direğisin. Verir miyim seni o Allahın moruklarına.

Kayınvalide: Tamam, tamam uzatma. Hadi Neriman, geçelim odaya.

Neriman: Hadi anneciğim. (odaya geçerler.)

Faruk: (çifte döner.) Vallah Ömer beyciğim kusura bakmayın sabah sabah trafik yoğun biraz burada. Hemen halledeceğim sizin işi. (Odaya girer. Nuri ve İrina'ya beraber çıkar.) Yahu Nuri insan bir haber verir, ben büroya gidecem diye.

Nuri: Farukçuğum çok haklısın ama inan balık oltaya çok geç saatte takıldı. Rahatsız etmeyim dedim.

Faruk: Neyse çabuk, çabuk...

Nuri: Dur yahu çantayı unuttum içerde. (Odaya geri döner.)

Nilgün: (İçeri girer.) Faruuukkk. Hayatım ben geldim.

Faruk: Nillgüüünn. Ne işin var burada. Sabah sabah rüyada mı gördün.

Nilgün: Bu kim?

Faruk: Bu? Ha şey İrina. Tanıştırıyım, İrina, Nilgün. Nilgün İrina.

Nilgün: İrina mı? Faruk ne dolaplar çeviriyon sen?

Faruk: Yanlış anladın bu benim değil. (Odada Nuri çıkar.) Bunun.

Nuri: Ney benim?

Faruk: İrina canım İrina. Nuri senin arkadaşın di mi İrina?

Nuri: Eveett.

Faruk: Bak gördün mü hayatım. (paylaşır.) İrina Nuri'nin, Nilgün benim. Okey. Sıkıntı yok yani. Hadi Nuricim hadi. Selametle.

Nuri: Tamam Faruk, tamam. Hadi görüşürüz. (İrina'yla çıkarlar.)

Neriman: (İçerden seslenir.) Faruuukkkk.

Faruk: Eyvaaahhh. (Nilgün kim işareti yapar.) Neriman. Neriman'la kaynanam odada. Hadi hayatım çabuk şu odaya geç. Göndericem onları şimdi. (Birlikte odaya girerler.)

Neriman: (Odadan çıkar.) Faruk nooldu bizim çaylar?

Zarife: Tamam Neriman abla getiriyorum şimdi. (mutfığa gider.)

Neriman: Faruk? (Hatice'ye) Nerde bizimki? (Çekinerek, odayı işaret eder. Neriman odaya doğru yürürken kapıda Faruk'la karşılaşır.) Faruk!

Faruk: Ay. Ödümü patlattın yahu?

Neriman: Ne yapıyon sen odada?

Faruk: Şey... Şey hayatım çantalara baktım, yerinde mi diye.

Neriman: Alesin vallah, nereye gider çantalar kendi başına?

Faruk: Gitmez tabi de... Neyse sen geç odaya ben şimdi göndericem çaylarınızı. (onu odaya sokarken, Zarife'ye seslenir.) Zarife kızım, hadi getirsene çayları.

Neriman: bir dakika... (durur. Havayı koklar.) bir parfüm kokusu alıyorum. Bayan parfümü... Biri mi geldi buraya...

Faruk: Yok hayatım kim gelicek. Hatice hanım kokuyordur.

Neriman: Yok, yok onun kokusu değil, başka biri sanki...

Faruk: Hayatım çıkarken, yirmi tane şey sıkıyorsun üstüne, onlardan biridir.

Neriman: Faruk saçmalama yirmi tane parfüm sıkılır mı? Her kadının tek bir parfümü vardır. Sanki, bu kokuyu daha önce de duydum ben.

Faruk: Geç hayatım geç odaya, bak annen yalnız sıkılmasın.

Neriman: Yok, yok. Hatırlıyorum bu kokuyu ben.

Faruk: Tamam hayatım sen düşünedur bak müşteriler bekliyor. (Neriman'ı odaya sokar, masaya oturur. Çifte.) evet efendim, naapıyoruz?

Ömer: Şey... Faruk bey... Eşimle bir butik açıyoruz. Anlaşırsak, kuruluş işlemleriyle, muhasebeyi de size vermek istiyoruz. Yalnız bir iki işimiz daha kaldı dükkanla ilgili, biz onları hallederken... (bu arada Zarife çayları getirir, önce çifte verir. Sonra Nerimanlara verir.) siz de prosedürleri halledersiniz.

Faruk: Hallederiz efendim hallederiz, siz hiç canınızı sıkmayın. Piyasanın en bitirim muhasebecisi var karşınızda.

Hatice: Biz de onun için geldik zaten, methinizi çok duyduk eşten dosttan.

Faruk: Sağolsunlar. İşimizi dört dörtlük yaparız, size bir sıkıntı yaşatmayız evvelallah.

Ömer: Hayırlısı. Anlaşabilirsek tabi.

Faruk: Anlaşırsınız, anlaşılır. Siz para işini dert etmeyin azizim.

Hatice: Yalnız Faruk bey sizin işler bayağı yoğun, bizim işlere fırsat kalır mı bilemem.

Faruk: Şeyi diyorsunuz. Haaa, Nuri benim çok samimi arkadaşımıdır. Eşiyse biraz problem yaşıyor da şu sıralar. O yüzden eve gidememiş.

Hatice: Yanındaki?

Faruk: Ha o mu? O... O tercümanı Nuri'nin. Müşterisinin Rusya'da bir ihalesi var da. Gece çalıştılar herhalde ihale dosyası için. Yahu bir yığın evrak istiyorlar, bilanço, gelir tablosu... Tabi onları da Rusça'ya çevirmek lazım.

Nilgün: (Odadan başını çıkarır.) Faruk ben kahvaltıya gelmiştim ama. Daha ne kadar duracağım burada.

Faruk: Ya Nilgün, çaylarını içsinler, alacaklar çantaları gidecekler. Az sabret Allah aşkına. Çantalar... (kalkar, Nilgün'ün yanına gider.) Çantalar odada. Ordan çıkman lazım. Tamam, buldum mutfağa geç çabuk. (Nilgün'ü mutfağa götürür.) Ben sana seslenirim. Lütfen çıkma ben söylemeden. Tamam mı canikom. (Döner, masaya oturur.) neyse efendim. Ne diyorduk. Parayı pulu dert etmeyin siz, hallederiz. Yalnız önden bir miktar ödeme yaparsınız avans mukabili, malum masraflar olacak biraz.

Ömer: Önemli değil, ne kadar bir şey verelim.

Faruk: Çok değil canım 1,5 – 2.

Ömer: 200? (karsına döner.) eh fazla bir şey değilmiş.

Faruk: Yok efendim 1,5 – 2 milyar. Eski parayla, bin lira.

Ömer: Naaptınız Faruk bey holding kurmuyoruz ki biz, alt tarafı bir butik. Çok değil mi 2 milyar.

Faruk: Ömer beyciğim tescili, ilanı, defter tasdiki, kırtasiye masrafı içinde. Bunu alalım sonra hesaplaşırız.

Hatice: Vallahi bana da çok geldi Ömer.

Faruk: Hatice hanım, maalesef esnaflık böyle işte. Daha dükkanı açmadan masraflar başlıyor.

Zarife: (içerden Nerimanlarla çıkar.) Faruk abi Neriman ablalar gidiyor.

Faruk: Hayatım erken değil mi, dinlenseydiniz biraz daha.

Neriman: Gidelim Faruk sığa kalmadan, halledelim işlerimizi. Sen çantaları getiriver. (Faruk odaya gider.) Efendim sizinle de tanıştığımıza çok memnun olduk. Hayırlısı olsun. Mutlaka uğrayacağım dükkanınıza. (Yine koklar havayı.) Yine o parfüm kokusu. Pardon Hatice hanım sizin parfümünüz mü bu? (kadını koklar) Hayır bu değil. Calvin Clein bu. Ben hatırlıyorum bu kokuyu ama?

Faruk: Hayatım bu çantalar yormasın sizi çarşıda şimdi. İstersen Muhittin gelince göndereyim yanınıza.

Neriman: İstemez taşırım ben onları. Efendim size de iyi günler.

Faruk: Uğrar mısınız dönüşte.

Neriman: Yok, yok. Biz buradan direk eve geçeriz. Annemi bırakıp, pazara da uğrayacağım. Evde bir şey kalmadı.

Faruk: İyi o zaman, hadi size iyi alışverişler.

Nilgün: (Çıkar) Gittiler mi.

Faruk: Nilgün!

Neriman: Faruk!

Kayınvalide: Damat!

Neriman: Tamam işte bu koku o koku.

Faruk: Eyvah, şimdi yedik boku.

PERDE

2. PERDE

8. Tablo

(Birkaç gün sonra... Faruk ve Osman masanın önündeki koltuklarda oturmaktadır. Faruk pijama giymiştir.)

Faruk: Kusura bakma Osmancığım ya, böyle pijamalarla... Yavaş yavaş yatmaya hazırlanıyordum da.

Osman: Önemli değil Farukçuğum, lafi mı olur. Asıl sen kusura bakma, böyle vakitsiz rahatsız ettim seni.

Faruk: Önemli değil, önemli değil.

Osman: Merak ettim seni, bi uğrayım dedim. Ne kadar sürecek bu.

Faruk: Neriman'ı biliyorsun. Nuh dedi mi peygamber demez. Barışmak için hala umudum var ama...

Osman: Barışsınız, barışsınız. Dert etme. Kadınlar böyledir. Siniri geçene kadar sıkacaksın dişini.

Faruk: Sika sika ağızda diş kalmadı Osman. Haber göndermiş, "Mahkemede görüşürüz" diye.

Osman: Yok canım daha neler, küçücük bir kaçamak için kurulu düzen yıkılır mı hiç?

Faruk: Sen burada değildin Osman, görmedin olanları. Neriman beni şimdi boşamazsa bir daha hayatta boşamaz. Bütün iş hanı ayağa kalktı yahu.

Osman: Yapma ya.

Faruk: (Kapının oraya gider.) Ne diyorsun abi. Büyük rezalet. Tam kapıdan uğurluyordum, saniye farkıyla yani. Nilgün "sen söyleyemedin ben söyleyeceğim artık." deyince Neriman'ın gözleri dönmeye başladı. Arkasından "Faruk seni boşayacak beni alacak" dedi. Sonrası malum. Vallahi bu kadar mesafe var arada, ama Neriman nasıl bir ok gibi fırladı buradan Nilgün'ün üstüne görmen lazım.

Osman: Vah, vah, vah.

Faruk: Elindeki bütün çantaları teker teker vurdu kafasına. bir kaç darbe de ben aldım tabi, ayırmaya çalışırken. Neyse... Zar zor sakinleştirebildik her ikisini de. Ama bu arada olan bana oldu tabi, dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan da olduk. (yerine oturur.) Elde ne piring kaldı, ne bulgur.

Osman: Nilgün?

Faruk: O iş de bitti tabi. Aslına bakarsan böylesi daha iyi oldu. Ben de ne zamandır bitirmek niyetindeydim. Nasip o güneymiş.

Osman: Başından yanlış bir ilişkiydi bence. Boyun kadar kızın var. Bu işler bize göre değil Faruk.

Faruk: Haklısın Osman da... Sıkıntılar olmasa insan böyle bir yanlışla düşmez.

Osman: Ne sıkıntısı, Neriman'la aranda bir sorun mu vardı?

Faruk: Ya, belirgin bir şey yok ama... Belli bir süreden sonra evlilik çok monotonlaşıyor, bordrolu işte çalışan memur gibi oluyor insan. Belki biraz renk, biraz heyecan için, farklı bir şeyler arıyor. Yanlış tabi.

Osman: İnsanın doğasında var bu. Kadir kıymet bilmez insan, nankördür. Hastalanınca sağlığın, ölünce sevdiklerinin, boşanınca evliliğin kıymetini anlar. Evlilik böyle bir şey işte. Düzgün giden şeyler, aslında senin bekarken istediğin ve arzuladığın şeylerdir. Düzenli bir hayat, çoluk çocuk, eş dost akraba. Akşamları uzanıp televizyon seyretmek, önüne konan sıcak bir yemek. Ne değişir de, istediklerine sahip olunca bunalır insan?

Faruk: Oooo Osman, gene başladın felsefeye. Tamam. Hatalıyım. Özür de diledim defalarca. Daha ne yapayım?

Osman: Neyse biraz geçsin bakalım, zaman en iyi ilaçtır, dertlere.

Faruk: Haklısın. Bekleyelim bakalım biraz. (kapı çalar.) Hayır olsun kim bu saatte acaba?

Nuri: (Yanında İrina'yla girer.) Vay hayırsızlar bana haber vermeden toplandınız ha.

Faruk: Nuri abi ne işin var senin bu saatte burada?

Nuri: Yahu geçiyorduk uğrayalım dedik. Yalnız kapıcıyı ikna edene kadar göbeğim çatladı. Adam "yassak gardişim" dedikçe dayadım onluğu. Sonunda 50 kağıda zor ikna ettim.

Faruk: Hoş geliniz Nuri abi de... Bu?

Nuri: İrina yahu, yabancı değil. Revüden.

Faruk: Tanışıyoruz abi tanışıyoruz. Keşke yalnız gelseydin, durumları biliyon zaten.

- Nuri:** Sıkma canını yahu. Sen yatma moduna geçmişsin zaten, biz de bir köşe de kıvrılır yatanız.
- Faruk:** Vallahi olmaz abi, Neriman bunu da duyarsa, hayatta affetmez beni. Büroyu pavyona çevirdin der. Revü kızları falan.
- Nuri:** Haberi olmaz, dert etme. Osman ne haber koçum.
- Osman:** İyidir vallah Nuri abi ne olsun. Faruk'la dertleşiyorduk.
- Nuri:** İyi, iyi. Geç bakalım İrina. (oturma gurubuna geçerler.)
- İrina:** Nuri sen hep getirmek beni buraya. Otele gitmek istiyor ben.
- Nuri:** Kızım otel tehlikeli diyom sana. Beyler istiyorsanız arayalım İrina'nın arkadaşlarını. bir koşu atlar gelirler.
- Osman:** Yok abi sağol, geç oldu, ben kaçcam zaten. Faruk'u bir ziyaret edeyim dedim, görüşemedik bayağıdır. Geçen sefer ciddi bir badire atlattı biliyorsun.
- Nuri:** Biliyorum, biliyorum. Suç sende oğlum. Kadın kısmı işyerine getirilir mi hiç?
- Faruk:** Çarşıya gideceklerdi, atvereyim dedim.
- Nuri:** İyi halt yedin. Bak kardeşim bir erkeğin iki adı olur. Biri kılıbık Ali, diğeri zampara Veli. Ali'yle Veli tanışır ama selamlaşmazlar. Aynı ortamda bulunmazlar. Sen Ali'le Veli'yi aynı arabaya bindirmişsin yahu. Eee, tabi sonra araba da duvara toslamış.
- Faruk:** Çok haklısın. Haddimiz değil bizim böyle işler, yüzümüze gözümüze bulaştırdık.
- Nuri:** Oğlum, zamparalık zor zanaattır. Hesabı kitabı muhasebecilikten zordur. Ruhsatın yoksa kalkışmayacaksın bu işlere. Bak bana. Bir elim yağda, (İrina'yı gösterir. Vurgulu) bir elim balda.
- İrina:** Nuri ne demek istiyor sen?
- Nuri:** Keyfim yerinde diyorum balım.
- İrina:** Bu gün izinli olmak ben. Ama sen getirmek beni buraya. Hani balık yemek biz Kordon'da.
- Nuri:** Şimdi mevsimi değil güzelim. Allah muhafaza, bu zamanlarda yenen balık zehirler adamı.
- İrina:** Offf. Çok sıkılmak. Gidip yatmak istiyor ben.
- Nuri:** Tamam bebeğim, gir yat sen. Ben arkadaşlarla biraz muhabbet edeyim, gelicem hemen. Gir gözlerini dinlendir, ama sakın dalma. (İrina odaya geçer.) Yahu kardeşim, bu Ruslarda bir şey var, insanın yaşını bir on yaş geriye atıyor şerefsizim.
- Osman:** Abi, bu aralar ipin ucunu bayağı kaçırdın ama. Seni ne zaman arasak ya Blue Night'dasın ya Sun Shine'da. Vallahi sağlam bünyen var. Taş olsa dayanmaz bu koşuşturmaya. Yengeye ne diyorsun peki, böyle gitmediğin geceler için?
- Nuri:** Ne diyecem Osmanım, iş gezisindeyim diyorum. En baba bahanedir biliyorsun iş gezisi.
- Faruk:** Abi muhasebecinin ne iş gezisi olur Allah aşkına.
- Nuri:** Yahu şehir dışından iki defter aldım dedin mi iş bitti. Kalkıp, vergi dairesinden yoklama mı yaptıracağız?
- Osman:** Alem adamsın vallah.
- Nuri:** Geçen aramış cepten, gecenin bir vakti. Ben de almışım hatunu, fasıldayız. Herkes bir ağızdan şarkı söylüyor. Nasıl bir gürültü sorma gitsin. Telefon açılmış cebimde. Yarım saat sonra fark ettim.
- Faruk:** Eeee?
- Nuri:** Çıkıp, sessiz bir köşeden aradım. Köpürüyor seninki. Yahu dedim hanım bir sakın ol. Çalgılar varmış, şarkılar varmış, nerdeymişim ben gecenin bir vakti, saydırıyor.
- Faruk:** Basıldın yani.
- Nuri:** Ne basılması yahu. Mükellefin oğlunun sünneti varmış dedim. Adam çok ısrar etti kıramadım dedim. Çok sıkıldım ama ayıp olmasın diye oturuyorum dedim.
- Osman:** Yedi mi bari?
- Nuri:** Yemez mi oğlum, yedi tabi. Öğle güzel kıvırdım ki, "Ayıp olmasın, giderken bir de çeyrek altın götürseydin" dedi.
- Osman:** Vallahi bravo Nuri abi.
- Nuri:** Yalan söylemek yetenek işidir oğlum. Yalana ruhunu katarsan, kendin bile inanırsın. Sonra hanımı kırmayım dedim. Onun hatırına, İçeri girince hatuna bir yüz dolar taktım. (gülüşürler.) Neyse arkadaşlar ben de gireyim yatayım. Uyuyamaz o şimdi, girip ninni söyleyim ben.
- Faruk:** Nuri abi yalnız bir ricam var, Zarife gelmeden boşaltın odayı, rezil olmayalım Housekeeper'a.
- Nuri:** Ne? Housekeeper mı? Ha otel hesabı yani.
- Faruk:** Takılıyorum abi ya. Geçen seferki gibi olmasın, o manada.
- Nuri:** Tamam Farukçuğum tamam. Erkenden kaçırız biz. Hadi size iyi geceler.
- Faruk:** İyi geceler abi, Allah rahatlık versin.

Osman: Bende kaçayım Faruk geç oldu.

Faruk: Otursaydın Osman ya, ne güzel muhabbet ediyorduk.

Osman: Tadım kaçtı. Milletin ekmek teknesini otel gibi kullan. İş mi şimdi bu.

Faruk: Ne diyeceksin, kendisinin düşünmesi lazım. Sabah, bir ara söylerim bir daha gelmesin diye.

Osman: Bence de söyle. Ayıp denen bir şey var. Neyse. hadi sana iyi geceler.

Faruk: İyi geceler, görüşürüz yarın.

9. Tablo

(Zarife, Rıza'yla birlikte girer.)

Rıza: Ablacığım nerde kaldın ya. Ağaç oldum bir saattir kapıda.

Zarife: Rızaaa, sabah sabah sinirimi bozma. Altımızda araba yok, otobüsten metroya metrodan otobüse aktara aktara, anca gelebildim.

Rıza: Yine aramız açıldı galiba enişte beyle.

Zarife: Hiç kapanmadı ki açılsın. Her gün bir başka sebep. Bir laf vardır bilirsin, varlık seviştirir, yokluk dövüştürür diye. Biz hep ikinci önermenin adamı olduk, enişte beyinle.

Rıza: Boş ver be abla. Paramız yok ama sağlığımız yerinde çok şükür.

Zarife: Muhtemelen, bu lakırdıyı da zenginler dolamıştır züğürtlerin diline, avunup uyusunlar diye. Paramız yok ama sağlığımız yerinde, paramız yok ama huzurumuz yerinde... Oğlum, para yoksa hiç bir şey yok. En önemlisi para, o oldu mu, sağlığında düzeler, huzurunda.

Rıza: Öğle deme abla ya... En önemlisi sağlık bence. Bak şovmenin biri, yılbaşında şey demişti. "Yeni yıldan ne bekliyorsunuz" diye sorunca muhabir, o da "Boş ver sağlığı falan yeni yılda bol paramız olsun" demişti. Yeni yılda, milyonda bir görülen bir hastalığı oldu.

Zarife: Bir de Kazancı'ya örnek ver tam olsun Rızacığım. Dünya kadar parası var ama bir o kadar da özürü çocukları di mi?

Rıza: Vallah doğru.

Zarife: Yavrum adam para dışarı kaçmasın diye akraba evliliği yapmış, kimin suçu bu? Ha, bir de şey vardır, adamın parası çok ama şeker hastası. Hiçbir şey yiyemiyor. Bak biz her şeyi yiyoruz.

Rıza: Bak işte geldin di mi sözüme.

Zarife: Ah, benim saf Rızam. Yavrum zamanında çok yemekten oluyor o şeker. Bu söylentiler, muhtemelen yoksulları "bak biz çok sıkıntılar çekiyoruz, derdimiz kederimiz çok, sakın bize özenmeyin" formatına sokmak için söylenmiştir. Bak onlar hiç bir şey yiyemiyor, biz her şey yiyebiliyoruz. Duyan da kahvaltayı havyarla yapıyoruz sanır. Ne yiyoruz, pilav üstü kurudan başka?

Rıza: Neyse abla boş ver. Ubeydullah'la hesabı gördük. Söyleyim mi çayları?

Zarife: Söyle bakalım. Benim ki demli olsun.

Rıza: (Diyafona) Kazım, iki çay oğlum şenliğe. Bir demli olsun.

Kazım: Hemen geliyor, tamam.

Rıza: Faruk abi eski hesabı kapatıp, üste de 500 tane marka alınca eksprese bağladılar servisi.

Zarife: Yaa, ne demezsin.

Faruk: (odadan çıkar, pijamalarladır. Gerinir.) Günaydın çocuklar.

Zarife: Günaydın abi. Rahat uyuyabildin mi?

Faruk: Çekyatın yayan bozulmuş, sabaha kadar döndüm durdum. bir de yandaki büroda tadilat vardı herhalde, bütün gece gürültü edip durdular. Yandaki büro? (telaşla diğer odaya girer.)

Rıza: Ne oldu abi, ne tadilatı?

Faruk: (içerden) Hadi Nuri abi hadi, biraz çabuk. Bak saat kaç olmuş?

Zarife: Tadilatı yapan Müteahhit Nuri anlaşlan.

Rıza: Adam, otel gibi kullanıyor burayı ya.

Zarife: Yüzsüz oğlum yüzsüz. Hiç sevmiyorum bu adamı. Bizimki de ona uydu, şimdi koltuk tepelerinde uyuyor.

Rıza: Sus abla duyacaklar şimdi.

Zarife: Duyarlarsa duysunlar, ayıp olan benim söylediğim değil, onların yaptığı.

Faruk: (odadan çıkar. Odayı işaret ederek) Nuri... Gece burada kalmıştı da.

Zarife: Oda servisi gönderseydik abi, kahvaltı falan. Belki yatakta yapmak isterler kahvaltayı.

Faruk: Zarifeee.

Kazım: (Girer.) Eveettt, çaylarımız geldi. Oooo, Faruk abi, sabah şeriflerin hayrolsun.

Faruk: Kes lan zevzekliği.

Kazım: (çayları verirken) Yönetici sizin aidatı artıracakmış abi. Malum hem büro, hem ev.

Faruk: Kazım kafamın tasını attırma. Bizim aidatı arttıracaksa, sizinkini de arttırsın. Malum hem ocak, hem ahır.

Kazım: Abi ayıp oluyo ama.

Faruk: Tamam, tamam uzatma. Hadi git bana da bir çay getir.

İrina: (odadan çıkar.) Selam.

Kazım: Ohaa, bu ne lan. (Rıza işaret yapar. Kapıda biraz süzüp çıkar.)

Faruk: Nuri abi?

İrina: Geliyor şimdi. Giyinmek uzun oluyor Nuri. Kravat falan bağlamak.

Zarife: Kravatını bağlayacağına uçkurunu bağlasın.

Faruk: Zarife Allah aşkına ya. Tersten mi kalktın sen bu sabah?

Zarife: Yalan mı?

İrina: Pardon, ne demek uçkur ben bilmiyorum.

Faruk: Önemli değil sen bakma ona.

Nuri: (çkar) Evveet, ben hazırım. Naapıyoruz şimdi?

Faruk: Hemen çıkıyorsunuz abi.

Nuri: Yahu Faruk bu ne acele Allah aşkına. bir çay ikram etmeden mi göndereceksin bizi?

Faruk: Abi biliyosun durumları. Allah muhafaza bir gelen giden olur. Bir de ona dert anlatmayalım.

Nuri: Yahu sen ne sıkılıyorsun canını, (İrina'yı gösterir.) sorun benim sorunum. Çocuklardan birini gönder de boyoz alsınlar, aç ağna düşmeyelim yollara.

Faruk: Peki abi, peki. (cebinden para çıkarır.) Rıza hadi aliver fırından... (Nuri'ye) kaçır tane yersiniz abi.

Nuri: Bana bir beş tane alsın. İrina sen kaç tane boyoz yersin?

İrina: Boyoz? nasıl olmak boyoz, ben bilmiyorum.

Nuri: Nasıl bilmezsin ya, hani yerken böyle pul pul yapışıyor dudaklarına da, hani ben onları yalıyorum ya sonra...

Zarife: Bu ne ya? Abi aile var farkındaysan.

Nuri: Nooldu kız, kıskanç Zarife. Ağrına mı gitti? Kızım ne yapacan bu da Allah'ın bir lütfü. Böyle güzel yaratmış bu Rus'ları. Kiskanmaya gerek yok anlayacağın, Allah'ın takdiri.

Zarife: Aman, aman, ne kıskanıcım elin gavurunu. (yediklerini alarak ve söylenererek, mutfağa gider.)

Faruk: Yapma Nuri abi ya alınıyo kız. Hadi oğlum gitsene boyozları almaya.

Rıza: Kaç tane alayım abi.

Faruk: Ne bileyim al işte, on tane al.

Nuri: Yumurta da almayı unutma.

Rıza: Tamam abi. O kaç tane olsun?

Faruk: Kaç tane mi olsun? Rıza oğlum, boyozla yumurta arasında evrensel bir oran vardır, ikiye bir oranı. Yani iki boyoza bir yumurta. Yani ne oluyor, on boyoz alırsan?

Rıza: iki boyoza bir yumurta olursa, 10 boyoza kaç tane olur? İçler dışlar çarpımından (biraz düşünür) beş?

Faruk: Vallahi bravo? Hadi bir koşu kap gel bakalım.

Rıza: Tamam abi. (Çıkar.)

Faruk: Nuri abi sana bişey söylemek istiyorum, daha doğrusu bir rica. Ama, nasıl söylesem...

Nuri: Söyle kardeşim, çekinme. İrina yabancı değil. (Durur.) Yabancı da, o kadar yabancı değil, artık bizden sayılır. Ne kadar çözer sıkıntını, beş bin? On bin?

Faruk: Yok parasal değil abi, nasıl desem. Hani sen buraya geliyosun ya? Gece falan. Şey...

Kazım: (Girer.) Evet, Faruk abimin çayı geldi. Tavşan kanı bu. (İrina'ya bakarak, çayı vermeye çalışır. Çayı Faruk'un üzerine döker.) Allah.

Faruk: Ulan Kazım, yaktın lan beni.

Kazım: Vallah abi bilerek olmadı.

Faruk: Önüne baksana çayı koyarken, gözlerin vefecri okuyor. Elin işte, gözün oynışta.

Kazım: Abi hemen getiririm yenisini sıkma canını.

Faruk: Yenisini getirsen ne olacak, bir takım pijamam vardı, berbat ettin.

Kazım: Çıkar abi hemen yıkattırayım.

Faruk: Nerde yıkattıracan lan.

Kazım: Ubeydullah abiyle gönderirim bu akşam eve. Yenge yıkar, yarın getiririm.

Faruk: İstemez istemez. bir de bu yüzden sakız olmayalım, senin ocakçının ağzına.

Kazım: Sen bilirsin abi. Çay getireyim mi?

Faruk: Getir hadi getir çabuk.

Kazım: Misafirlere de bir şeyler getirelim mi?

Faruk: Getir. Hemen git üç tane çay kap, gel.

Kazım: Tamam abi. (çıkarak çıkarken İrina'yı keser)

Faruk: Abi kusura bakmayın, ben bir üstümü değiştireyim. (Odaya girer.)

Nuri: Sen rahatına bak. Biz yabancı değiliz. (İrina'ya) İrina'cığım, bu hafta sonu sana bir sürprizim var.

İrina: Sürpriz mi? Ne yapmak sen sürpriz?

Nuri: Hani sen gitmek istiyordun ya? Yunan Adalarına. Yerimizi ayırttım. Bu hafta sonu Cruise'la çıkıyoruz tura.

İrina: Adalar mı? Oooo Nuri, süper olmak sen.

Nuri: Süperim tabi ya ne sandın. Sen ve ben. Tam bir hafta.

İrina: Bir hafta mı? Ama nasıl izin almak patronundan? Patron kızmak bana, izin vermemek.

Nuri: Hallederiz. Sen sıkma canını bir tanem. Neyse bir haftalık ücretin, basarız parayı alınız izni. Parasıyla değil mi?

İrina: Tamam o zaman. Gitmek var biz adalar. (İki polis girer.)

Polis 1: İyi günler.

İrina: Yine mi baskın olmak Nuri?

Nuri: Ne baskını ya, bir dur bakalım. İyi günler memur bey.

Zarife: (girer.) Aaaa Polis. Hayırdır memur bey?

Polis: Efendim biz Nuri bey'i arıyoruz. Nuri Göynüklü.

Nuri: Nu. Nu. Nuri mi?

Zarife: Nuri abi? bir problem mi var?

Nuri: Vallah bir şey yok ama...

Polis 1: Siz misiniz beyefendi?

Nuri: E. E. Evet benim?

Polis 2: Beyefendi bizimle merkeze kadar gelmeniz gerekiyor.

Nuri: Merkeze mi? Ne oldu ki? Neden gidiyoruz merkeze?

Polis 1: Beyefendi nedenini bilmiyoruz, bize verilen talimat böyle.

Nuri: Talimat mı? Peki burada olduğumu nerden öğrendiniz? Burası benim işyerim değil çünkü.

Polis 2: İlk önce evinize gittik sabah erkenden. Eşiniz iş gezisinde olduğunuzu söyledi. Oradan ofisinize geçtik. Yardımcınız "ne iş gezisi ya, İzmir'de Nuri abi. Kesin Şenlik oteldedir" dedi.

Nuri: Ulan Hasan ben sorucam sana.

Polis 1: Sordurduk merkeze, nerde bu Şenlik otel diye. İzmir'de şenlik adında bir otelin olmadığını söylediler. Sonra sizin eleman anlattı durumu tabi, iş çözüldü.

Nuri: O kadar da tembihledim hıyara.

Polis 2: Buyrun gidelim.

Nuri: Gidelim. İrinacığım ben gideyim durum neymiş bir öğreneyim. Sen kulübe git akşama alırım seni.

Polis 1: Hanfendi de geliyor.

İrina: Ben de mi? Ne yapmak ben orda?

Polis 2: Vallah bize verilen talimat o şekilde. İkisini de kapın getirin dediler.

Nuri: Allah Allah, gidelim bakalım.

Kazım: (Girer) Eveet çaylarımız geldi. (Nuri, İrina ve Polisler çıkar.) Ne oldu burda ya? Zarife Abla?

Zarife: Bilmiyorum Kazım, polisler geldi götürüyorlar.

Rıza: (Girer.) Polisler nereye götürüyor Nuri abileri? (Zarife'yle Kazım bilmiyoruz işareti yaparlar.) Boyozlar ne olacak ya?

Faruk: (Çıkar. İçeriye süzer.) Gitti mi Nuri abiler?

Kazım: Hem de ne gitmek.

Zarife: Polisler geldi, götürdü ikisini de.

Faruk: Polisler mi?

10. Tablo

(O günün akşamı. Büroda Faruk masasında, Osman masanın önündeki koltukta oturmaktadır.)

Faruk: Ben üstümü değiştirmek için içeri girince, ne olmuşsa olmuş. Polisler gelip, Nuri abiyle İrina'yı alıp götürmüşler.

Osman: Tutuklu yargılanacakmış herhalde.

Faruk: Sadece naylon yokmuş ki, ihaleye fesat karıştırma, sahte evrakla işlem, rüşvet. Yok yok anlayacağın.

Osman: Aslında Nuri abi çok akli başında bir insan. Nasıl bu işlere karıştı, anlamak zor.

Faruk: Niye zor olsun Osmancığım, kolay para, bol kazanç. Bütün parayla ilgili suçların altında bu yok mu? Kolay yoldan zengin olma hayali.

Osman: Kardeşim herkes zengin olmak ister. Ama haksız kazançla zenginlik doğru bir şey değil. Bak bize. Aynı mesleğin mensuplarıyız ama üç kuruş için onca insanın ağzının kokusunu çekiyoruz.

Faruk: Çok Haklısın. Gerçi şu aralar biraz toparladık durumu ama üç beş aydır ne çektiğimi ben bilirim. O sıkıntılanma rağmen, haksız hukuksuz bir düşünce, aklımın ucundan dahi geçmedi.

Osman: Yok kardeşim, o işler bizlere göre değil. Ama ortalıkta bu tip insanlardan çok var.

Faruk: Toplumun ahlak değerleri kaybolmaya başladı. İnsanlar, ben gemimi yürüteyim de, geride kalanlar ne olursa olsun zihniyetinde. Voley vurmak için envayi çeşit katakulli yapıyorlar. Kelepir arsa için orman yakan mı aramazsın, patates püresinden kaşar peyniri, kiremitten kırmızıbiber yapan mı? Hormonlu sebzeler meyveler, sahte içkiler, boyalı zeytinler, kloraklı peynirler. Ne ararsan var.

Osman: Ben de en çok o sahte gıdalara kızıyorum. Yahu kardeşim sen üç beş kuruş para kazanacaksın diye bunca insanı zehirlemeye ne hakkın var. Geçtik helali haramı, zerre kadar vicdanın yok mu senin?

Faruk: Ne vicdanı, gözlerini para hırsı bürümüş, babasını tanımazlar.

Osman: Aslında, çocuklarının torunlarının da geleceğiyle oynadıklarının farkında değiller. Kirlenen doğa, zehirlenen çevre belki bir süre sonra onların torunlarını da etkileyecek. Bir tane dünya var ve o dünya da hepimizin.

Faruk: Yine başladın felsefeye.

Osman: Haksız mıyım Faruk, para için geleceği satmaya değer mi?

Faruk: Değmez tabi. Ama zahmetsiz nimet cazip geliyor insanlara.

Osman: Çok acı ama maalesef öyle. Neyse Farukçuğum ben kaçayım artık.

Faruk: Otur ya Osman daha erken. Kaçarsın. Ne güzel laflıyoruz.

Osman: Hanım merak etmesin. Haber vermedim sana geliceğimi, telaşlanmasın. Bu arada, senin durumlar ne alemde?

Faruk: Ne alemde olsun, bildiğin gibi.

Osman: Neriman Hanım'da pek inatçıymış. Aramadı mı hiç?

Faruk: Yok aramadı, ben arayım dedim bir kere, telefonu suratıma kapattı.

Osman: Bence bir çiçek yaptır git kapısına.

Faruk: Bende düşündüm de, çiçekleri bana yedirmesinden korkuyorum.

Osman: Yok canım o kadar da değil artık.

Faruk: Bildiğin gibi değil Osman sen bilmezsin Neriman'ın inadını.

Osman: Bu işin inadı olur canım, bir hata yapmışsın kırk yılın başı. Özür de dilemişsin. O da bir büyüklük gösterip affetsin artık.

Faruk: bir aile dostumuz var, onu koydum araya. Dur bakalım.

Osman: Hayırlısı. Eh, Ben kaçıyorum artık, sana iyi geceler.

Faruk: İyi geceler Osman. (Osman'ı yolcu eder.)

11. Tablo

(Ertesi Gün. Rıza'yla Zarife masalarında çalışmaktadır. Faruk masasında, önündeki koltukta Buse oturmaktadır. Baba kız konuşurlar.)

Buse: Akşam Hüseyin amcalar geldi. İki saat dil döktüler ama dediğim dedik çaldığım düdük.

Faruk: Kızım sen de bir şeyler söyle. Bak zerzebil oldum buralarda.

Buse: Söylüyorum baba, söylemez miyim? Ama annemi biliyorsun, ne inatçıdır. Onun inadının yanında, keçilere mülayim gelebi derler.

Faruk: Bilmez miyim?

Buse: Gerçi hoş, senin yaptığını da ne kadar savunabilirim, o da ayrı konu.

Faruk: Kızım bir hatadır oldu işte. Uzatmanın manası yok. Allem et kallem et bitir bu ayrılığı.

Buse: Vallahi babacığım, ben kendi derdimle uğraşmaktan, sizin olayınıza pek bakamıyorum işin açıkçası. Ekonomik durumumu düzeltsem, sizin olayı gözlemek kolay.

Faruk: Bak bak sen. Rüşvet mi istiyorsun sen şimdi?

Buse: Yok babacığım ya ne rüşveti? Ama durumları biliyorsun. Vallah arkadaşlar Burger Link'e gidiyor, ben dışarıda oturup, onları camdan seyrediyorum.

Faruk: Vah vah.

Buse: Dün Ceren otobüse benim için Kentkartını okutmasa, eve yayan gidecektim.

Faruk: O kadar kötü diyorsun yani.

Buse: Herıld yani. Geçenlerde Edebiyat dersinde Hoca, konu anlatı için beni görevlendirdi...

Faruk: Eeee?

Buse: Konu Victor Hugo'nun sefilleriydi. Hem ağladım hem anlattım.

Faruk: Yapma be kızım. Bak ciğerlerim parçalandı şimdi.

Buse: Dalga geçme baba ya. Vallahi sen bilirsin. Dün akşam, Hüseyin amcalar geliyor diye annem bir yemekler yaptı, görsen parmaklarını yersin. Hünkâr Beğendi, yanına da içli pilav, yoğurtlu patlıcan ezmesi, bir de fava. Tatlı olarak da künefe.

Faruk: Tamam, tamam uzatma. Ne kadar istiyorsun.

Buse: (iki işareti yapar)

Faruk: Yirmi lira mı? İyiymiş.

Buse: Ne yirmisi ya, yirmi liraya sakız alınmıyor. İki yüz, iki yüz Türk Lirası.

Faruk: (Cüzdanından yüz lira çıkarır.) Soyguncusun kızım sen. Tamam, yarısı peşin, yarısı da iş bitince.

Buse: Eyvallah babışko. Görev en kısa zamanda ve başarıyla tamamlanacaktır.

Faruk: Hadi bakalım göster hünerini. Sana güveniyorum. (Saatine bakar.) Oooo geç olmuş. bir müşteriye uğrayacaktım, hadi beraber çıkalım. Sen geç kalmadın mı okula?

Buse: Yok baba daha var. Hem ben burada Ceren'i bekliycem. Okula beraber gidicez.

Faruk: İyi tamam o zaman ben çıkıyorum. Sizde oyalanmayın sağda solda, doğru okula. (Zarife'ye) Zarife arayan olursa, bir iki saate dönerim.

Zarife: Tamam Faruk abi söylerim.

Buse: (Cep telefonuna sarılır.) Alooo, Cerenimo. Abicim görev tamam. Haslatı kaptım, partiye akabiliriz. Geliyon mu sen? İyi tamam bekliyorum o zaman, gel beraber çıkalım.

Zarife: Buse, sen okula gitmeyecek miydin?

Buse: Ne okulu Zarife abla ya. Cumaya okullar kapanıyor. Bu saatten sonra, okulda kimseyi bulamazsın. Herkes veda partilerinde.

Zarife: Veda partisi mi? Kızım sen ikinci sınıfta değil misin? Benim bildiğim okulun son sınıfında veda partisi yapılır.

Buse: O eskidendi Zarife abla şimdi her sene, hatta sömestrlerde bile veda partisi yapılıyor.

Zarife: Veda bahane, eğlence şahane yani. Dersler nasıl peki? Karne de kırk var mı?

Buse: Kırk mı? Bu nasıl bir Türkçe abi ya? Kırk ne demek? Hani bir sepet yumurtam var, beş tanesi kırıldı, kaç tane kaldı? Onun gibi bir şey mi?

Zarife: Buseeee dalga geçme. Yani kaç tane zayıf var? Sınıfta kalırsan, bu adama ne cevap vericen?

Buse: Sınıfta kalmak mı? Offf abi ya. Ablacığım, çağdaş eğitim sisteminden haberin yok herhalde. Sınıfta kalma eskidendi. Şimdi sen istesen bile sınıfta bırakmıyorlar. Öğretmenler Kurulu var, yükseltme sınavı var, sorumlu geçme var. İte kaka geçiyorsun bir şekilde.

Rıza: Ne güzel. Ben ilkokulu 7 senede bitirmiştım mesela, iki sınıfta çift dikiş attım.

Zarife: Aslında çift dikiş kötü bir şey değil Rıza, daha sağlam olur.

Rıza: İlkokul 7, Orta 4, lise 5. 16 sene, ooo ömrüm okumakla geçmiş ya.

Zarife: Olsun Rızacığım hazmede hazmede okumuşsun işte, ne güzel.

Kazım: (Girer. Elinde çay tepsisi) Eeeeeet. Çaylarınız geldi.

Zarife: Ne çayı oğlum, çay söylemedik ki biz.

Kazım: Bunlar beleş abla, meesseseden.

Zarife: Oooo, senin patron aştı kendini vallah. Hesabı kapatınca yağdırmaya başladı.

Kazım: Yok abla ya, patronun haberi yok. Bunnar benim ikramım.

Rıza: (Buse'ye bakarak) Annaşıldı, tamam.

Buse: Ya Rıza abi sardırma şunu başıma ya. Kazım'cığim bak canım, cığımlı konuşuyom seninle. Manyak mısın olum sen? Ne zaman babamın yanına gelsen, üç dakkaya sende damlıyon. Bak bir gün babam fena benzetecek, söyleyim. Ayağını denk al.

Kazım: Ne münasebet Buse hanım. Ne alakası var. Ben günde elli sefer geliyom buraya.

Zarife: Geliyon da, çayları koymadan markaları koyuyon tepsiye. Ama Buse oldu mu, çaylar, kolalar, meyve suları, envayi çeşit ikram. (taklit ederek) Meesseseden.

Kazım: Olur mu ablacığım ya. Gönlümden koptu, iki çay getirdim sevabına. Biz çaycıyız abla bizim ikramımız da çay olur, tek taş yüzük ikram edicek değilim zaar.

Buse: Tek taş mı? Ne tek taşı ya? Olum tek taş kaç para biliyon mu sen? Gözünü satsan alamazsın.

Kazım: İş oraya gelsin bir çaresini buluruz Buse Sultan.

Buse: İnanmıyorum abi ya. Oğlum ne çeşit bir sapıksın sen? Tek taşmış, ayarlanmış.

Ceren: (Girer.) Hu hu, ben geldim. Herkese selam.

Buse: Nerde kaldın abi ya, daral geldi resmen.

Ceren: Nooldu ya? Bu gene mi burada?

Kazım: Vay vay vay, Ceren Sultan da teşrif etti. Buse Sultan, Ceren Sultan, yahu Osmanlı sarayına çevirdiniz burayı.

Zarife: Hoş geldin Ceren.

Ceren: Hoşbulduk Zarife abla, naaber? Nasıl gidiyo?

Zarife: Nasıl gitsin işte, kör topal idare ediyoz.

Ceren: Süper vallah.

Zarife: Ne süperi kızım, kör topal diyorum.

Buse: Ceren hiç oturma, hemen kaçıyoz, yoksa ben keçileri kaçırcam.

Kazım: Dur Buse ya, kız yeni geldi bir soluklansın. Ne bu acele?

Buse: Hadi abicim hadi. Biraz daha kalırsam, katil olucam bu genç yaşımda. Zarife abla görüşürüz, babama selam söylersin.

Zarife: Söylerim kızım söylerim. Dikkat edin kendinize, içkiyi fazla kaçırp, dağıtmayın.

Buse: Rıza abi görüşürüz.

Ceren: Byeee.

Kazım: Yahu kızlar nereye, daha karpuz kesecedik.

12. Tablo

(Akşam. Büroda kimse yoktur. Faruk, diğer masada bir şeyler arar. Osman Faruk'un masasının önündeki koltukta oturmaktadır. Yüzü mutfak tarafına dönüktür.)

Osman: Nuri abinin duruşması ne zamanmış?

Faruk: Vallahi biliyorum desem yalan, ama bir iki haftaya çıkar herhalde hâkim karşısına.

Osman: Bunca emek, bunca koşuşturma, her şey bir çırpıda uçup gitti. Ne için? Yazık değil mi?

Faruk: Ne için olacak, lüks yaşam sevdası için. (Aradığını bulamaz, geri gelir.) Yok. Nereye koydular belli değil.

Osman: Ne aradın sen?

Faruk: Bir makale vardı. Bu yeni Türk Ticaret Yasasıyla ilgili. Fotokopi aldırıştım çocuklara. Ama yok bulamadım.

Osman: Boşver. Ne diyordu yazıda?

Faruk: Bizimle ilgili şeyler. Bu yasadan çok şey bekleyen muhasebeciler, fazla umutlanmasınlar tarzında bir iki lakırdı.

Osman: Vallahi Farukcuğum ben de çok umutlu değilim işin açıkçası. Mesleğin itibarı artacak, daha çok kazanacağız diye umuyoruz ama kuş kadar hizmet bedellerini ödemekte zorlanan mükellef, telaffuz edilen paraları nasıl ödesin?

Faruk: Haklısın. Ne mükellefin ne de bizim istemediğimiz bir sürü angarya, gerçek resim zımpırtıları. Kaç aydır gitmediğimiz seminer, almadığımız eğitim kalmadı. Ne anladın desen, koskoca bir hiç.

- Osman:** Kimsenin bir şey anladığı yok aslında. Hatta bütün bunları istediği de. Ama uluslararası sermaye baronlarının, globalleşme adı altında dünyaya dayattıkları bir sistemin sonuçları bunlar.
- Faruk:** Çok haklısın. Bana göre bu yasanın iki maddesi amacını ortaya koyuyor. Biri internet sitesi zorunluluğu, diğeri ise mali tabloların bu sitelerde yayınlanması. Anlayacağın adamlar oturdukları yerden, dünyanın dört bir yanında kelepirciler şirket arayacaklar.
- Osman:** Çoğu aile şirketi. Kimse kolay kolay şirket hissesini satmaz, avuclarını yalarlar.
- Faruk:** Osmancığım bir şirketi ele geçirmek için illaki hisselerini almaya gerek yok.
- Osman:** Eeee, nasıl olacak peki?
- Faruk:** Bankalar. Krediler. Birini satın almanın en kolay yolu onu borçlandırmaktır. Gırtlığa kadar borca batmış bir şirkete, benim diyebilir misin?
- Osman:** Doğru söylüyorsun.
- Faruk:** Kaç tane banka kaldı elimizde? Özelleştirme safatasıyla kamunun neyi var neyi yok satıldı. Geriye sadece ülke insanın elinde avucundakiler kaldı. Onları da aldın mı, geriye ne kalır? Ülkeler artık savaşlarla işgal edilmiyor, satın alınarak el değiştiriyor. Yeni Türk Ticaret Yasası falan değil bu, Sevr'in rövanşı. Silahla alamadıklarını, parayla satın alacaklar.
- Osman:** Bana felsefeci diyene bak.
- Faruk:** Bunları görmek ve söylemek için alim olmaya gerek yok. Görünen köy kılavuz istemez. Bu işin makyajını da bize yaptıracaklar. Muhasebecilere.
- Osman:** Yerel taşeronlar yani.
- Faruk:** Aynen öyle, çayın taşıyla çayın kuşunu vurmak diye bir deyim var ya, işte ondan. Aslında pek çok kişi de bu gerçeklerin farkında ama herkes kendi derdine düşmüş. Baştaki büyükler bizim yerimize düşünür deyip çekiliyorlar kenara.
- Osman:** Aslında haksız da sayılmazlar, bu öyle büyük bir dalga ki, önünde durmak imkansız.
- Faruk:** Ne yazık ki öyle.
- Osman:** Kendi derdin demişken senin iş ne durumda? Neriman'la yani?
- Faruk:** Eli kulağında, bugün yarın çözülecek gibi.
- Osman:** Vallahi tebrik ederim Neriman'ı, bu kadar inat, keçi de yok yahu.
- Faruk:** Öyle, öyle. Ama Hüseyin abi bir yandan, Buse bir yandan ciddi ilerleme kaydettik. İkna çalışmaları sonuç verecek gibi.
- Osman:** Hadi hayırlısı. Gereğinden fazla uzadı zaten. Neriman'da iyi niyet gösterip, bu adımlara cevap versin artık.
- Faruk:** Verecek, verecek. Buse'yi araya sokunca, kale içerden ciddi bir hasar aldı. Anlıycaan yakında sancağı dikeriz burçlara.
- Osman:** Vallahi çok sevindir. Seni böyle sersefil görmek hoşuma gitmiyor.
- Faruk:** Bir yandan da iyi oldu aslında, birbirimizin kıymetini anladık.
- Osman:** Orası öyle. Ama hiç olmasa daha iyiydi. Neyse olur böyle şeyler. Farukçuğum ben kaçayım yavaş yavaş, bizimki de huysuzlanmasın şimdi.
- Faruk:** Tamam Osmancığım. Görüşürüz
- Osman:** İyi haberlerini bekliyorum.
- Faruk:** Sen hiç merak etme. Haber veririm mutlaka. (Geçirir.)

13. Tablo

(Büroda, Faruk masasında çalışmaktadır.)

Muhittin: (Girer. Geç kalmıştır. Çekinerek) Günaydın Faruk abi.

Faruk: Günaydın mı? Oğlum saat on olmuş günaydın mı olur, bu saatte. Olsa olsa iyi akşamlar olur. Nerde kaldın?

Muhittin: Abi sorma ya, başıma neler geldi.

Faruk: Allah Allah, neler geldi? Anlat bakalım.

Muhittin: Abi, alarmı duymamışım, geç kalktım biraz. Telaşla hazırlanıp, attım kendimi durağa. Baktım millet sırada, otobüs de doldu dolacak. Çaktırmadan kuyruğa ön taraftan kaynak yapıp daldım otobüse. Otobüs hınca hınc dolmuş, iğne atsan yere düşmez yani.

Faruk: Eeeee?

- Muhittin:** Altınyol'a kadar geldik öyle sıkış tepiş. Tam o esnada otobüsün ortasından bir bayan bastı feryadı.
- Faruk:** Taciz falan mı?
- Muhittin:** Anlamadık önce. Kadının feryatlarından ne söylediği pek anlaşılıyordu. Sonra sonra çıktı ortaya, kadının çantasından cüzdanını çalmışlar.
- Faruk:** Yapma ya. Ne oldu sonra?
- Muhittin:** Ne olacak, kadın şoföre, "sakın kapıları açma, doğru karakola çek" dedi. Şoför de, bastı gaza doğru Alsancak Karakoluna. bir otobüs insan doluştuk karakola. Bağırınlar mı aramazsın, ağlayanlar mı? Curcuna yani.
- Faruk:** Bulundu mu kimin çaldığı.
- Muhittin:** Ne çalınması abi, Kadın evde unutmuş cüzdanı.
- Faruk:** Ne?
- Muhittin:** Uyku mahmuru tabi, cüzdanı çantada bulamayınca çalındı diye basmış feryadı. Kızı arayınca cepten, öyle haberi oldu. Yoksa daha saatlerce bekleyecektik orda.
- Faruk:** Sabahın köründe işine gücüne giden insanlara yapılacak şey mi bu. İyice emin olmadan onca insan töhmet altında bırakılır mı? Şikâyetçi olmadılar mı kadından?
- Muhittin:** Olmazlar mı abi, önce herkes üzerine yürüdü kadının. Polisler araya girmese harbiden karakolluk olacaktık yani. Sonra biz bu kadından şikâyetçiyiz diye dilekçe falan verdiler. Ben şikâyetçi değilim dedim, sıyrıldım aradan.
- Faruk:** Olur böyle şeyler. İnsanlar çeşit çeşit.
- Muhittin:** Her Allahın günü otobüslerdeyim ya abi, daha nelerle karşılaşıyorum bir bilsen. Mesela bir seferinde gençten bir kız, hamile. Yürümekte zorlanıyor. Orta yaşlı bir adam hemen atladı yer verdi kadına, o kalabalıkta. Kadın oturmaya çalışırken ne oldu biliyo musun?
- Faruk:** Ne oldu?
- Muhittin:** Kadının karnı pat diye yere düştü.
- Faruk:** Karnı mı düştü, bebek olmasın lan o?
- Muhittin:** Ne bebeği abi nur topu gibi bir yastık.
- Faruk:** Yastık mı?
- Muhittin:** Yastık ya, hem de dantelli falan. Kadın işin kolayını bulmuş. Evden çıkarken, geçiriyo yastığı karnına. Hamile hesabı yani. Karşıyaka'dan Üçkuyular'a kadar gel keyfim gel.
- Faruk:** Yuh be bu kadar da olur mu ya?
- Muhittin:** Bunlar bir şey değil abi, daha neler var neler. Otobüs maceraları, resmen roman olur.
- Faruk:** Tamam, tamam bırak şimdi romanı momanı, mükelleflerden evraklar toplanacak, çıkıyosun hemen.
- Muhittin:** Abi bir çay içseydim ya, sabah sabah afyonum patlamadı vallah.
- Faruk:** Mükellefte içersin. İşimiz çok Muhittin, oyalanma çık hemen.
- Muhittin:** Çocuklar nerde abi?
- Faruk:** Onlar da dışarıda. Rıza sicile, Zarife de sigortaya gitti.
- Muhittin:** Tamam abi kaçtım ben o zaman. (Buse girer, kapıda karşılaşırlar.) Buse, Hoş geldin.
- Buse:** Hoş bulduk, hoş bulduk. (Muhittin çıkar.) Günaydın baba, müjdem i isterim.
- Faruk:** Günaydın kızım. Hayırdır, ne müjdesi?
- Buse:** Seninkiler merdivende. Annemle, anneannem. Sana geliyolar, barışmaya.
- Faruk:** Annenler mi? Barışmaya mı?
- Buse:** Evet baba, annemler. Allem ettim kalem ettim, ikna oldu sonunda. Az sonra ateşkesi imzalarsınız.
- Faruk:** Sen ciddi mi söylüyorsunuz?
- Buse:** Evet baba yeminle, şimdi damrlarlar. Görev başarıyla tamamlanmıştır. Sözleşme gereği, kalan taksiti rica edeyim.
- Faruk:** Dur bir ya, karıştırma şimdi taksiti maksiti. Neriman barışmaya geliyo öyle mi?
- Buse:** Evet baba ya. Merdivendeler diyorum sana. Bak sayıyorum, beşe kadar girerler kapıdan. Bir, iki, üç, dört ve beeeşşş.
- Kazım:** (Kapıdan girer.) Eveet, Faruk abimin çayı geldi.
- Faruk:** Çay mı? Ne çayı?
- Kazım:** Sanıyorum Rize abi.
- Faruk:** Dalga geçme lan, ben çay istemedim ki.
- Kazım:** Buse içer o zaman.

Faruk: Buse mi? Ben sana ne dedim lan? Buse buradayken, buraya girmek yok demedim mi?

Kazım: Buse mi? Aaaa Buse gelmiş, sen ne zaman geldin? Görmedim vallah.

Faruk: Çay falan istemiyoruz. Al o çayı, hemen toz ol. Bir daha da Buse'nin on metre yakında görmücem seni.

Kazım: Tamam abi ya ne kızyon. Naapıcam ben senin sümüklü kızını?

Buse: Sümüklü mü?

Faruk: Bak konuşuyo hala, ulan ben senin şimdi... (Buse araya girer. Kazım kaçar. Kapıda Neriman'la karşılaşırlar.) Neriman?

Neriman: Faruk bey. Bakıyorum hiddetli bir karşılama töreni hazırlamışsın.

Faruk: Hoş geldin hayatım. Kusura bakma, edepsiz çaycı... (Sarılmaya çalışır.)

Neriman: Fazla samimiyete gerek yok, konuşmaya geldik. Geç anne.

Faruk: (Kayınvalidesinin elini öpmeye çalışır. Valide huysuzca elini çeker.) Kayınvalideciğim hoş geldiniz.

Kayınvalide: Damatttt, çok edepsiz çıktın sen, çook.

Faruk: Öyle söylemeyin anneciğim ya, inanın ben de çok pişmanım.

Kayınvalide: Anne deme bana, anne deme. Gül gibi kızımı yataklara düşürdün, hasta ettin. O affetse ben affetmem seni artık.

Neriman: Tamam anne, tamam. Sınır olmaya değmez. Geç otur söyle. (Faruk'un masasının önüne otururlar.) Vallahi şu kız olmasa...

Faruk: Öyle söyleme hayatım ya. Şeytana uyduk işte, yaptık bir cahillik. Yoksa ben senin üstüne gül koklar mıyım?

Neriman: Gördük Faruk Efendi kokladığın gülleri. Gül de gül olsa, kaktüs mübarek.

Kayınvalide: Hiç utanmadın di mi damat, gül gibi karın dururken o devedikeniyile aşna fişneye?

Faruk: Kayınvalideciğim, lütfen. Siz büyük olarak, olayı yatıştıracağınıza, ateşe körükle gidiyorsunuz.

Neriman: Yalan mı söylüyo kadın?

Faruk: Ama babam da zamanında az kaçak kesim yapmamış. Anlatırdı rahmetli.

Neriman: Babamı karıştırma şimdi. Buradan yandaş bulamadın, ahretten taraftar mı topluyon?

Faruk: Yalan mı hayatım. Zampara adammış baban. Anlatırdı, zamanında az pavyon kapatmamış.

Neriman: Faruuukkk.

Kayınvalide: Boyu devrilsin o mendeburun. Ahhh, ah, bir gün yüzü göstermedi bana. Ben sağımı süpürge ettim, o naaptı? Paraları pavyon köşelerinde orospularla yedi. Ah, ah.

Neriman: Anne tamam, bak çocuğun yanında. Faruk sen de eski konuları açp durma, vallahi çekip giderim bak, ona göre.

Faruk: Tamam hayatım tamam.

Kayınvalide: Ben evde çoluk çocukla uğraşırdım, o ise kim bilir nerelerde? Şimdiki gibi cep telefonu da yok, arayıp sorasın.

Neriman: Anne, tamam dedim.

Kayınvalide: Ay ne bileyim eski günler geldi aklıma. Düşündükçe tansiyonum fırlıyo. Bak fena oldum yine.

Faruk: Kayınvalideciğim isterseniz odaya geçip dinlenin biraz.

Neriman: Senin odalar doludur şimdi, nasıl geçsin kadın?

Faruk: Neriman yine başlama. bir hatadır oldu diyorum sana.

Neriman: Hataymış, sen elin orospularıyla gününü gün et, sonra da bir hatadır oldu de. Oh ne ala memleket.

Faruk: Hayatım çocuğun yanında, lütfen. Buse sen al anneanneni odaya geçin hadi.

Buse: Gel anneanne gel. Televizyonu açayım sana. Sabah şekerleri başlamıştır.

Kayınvalide: Geçelim kızım geçelim. (Odaya girerler.)

Neriman: Çok kırdın beni. Senden hiç beklemezdim.

Faruk: Aslında biliyor musun ben de kendimden hiç beklemezdim.

Neriman: Ne demek bu şimdi? Zorla mı yaptırdılar yani, elini kolunu mu bağladılar? Büyü mü yaptılar yoksa?

Faruk: Yok o anlamda değil. Aldatmak... İhanet etmek, insanın çok da isteyerek yapacağı bir şey değil aslında.

Neriman: Eeee?

Faruk: Eee si, bu bir ağığı kapatmak için başka bir yerden açık vermek gibi bir şey.

Neriman: Açık derken?

Faruk: Eksik olan şeyleri tamamlama ihtiyacı diyelim ona.

Neriman: Neyimiz eksik Faruk? Evimiz, arabamız, mutlu bir ailemiz, sağlıklı bir çocuğumuz. Her şeyimiz var. Eksik olan ne?

Faruk: Eksik olan... Aslında eksik olan bir şey de yok.

Neriman: Eeee, o zaman sorun nerde?

Faruk: Sorun insanın doğasında.

Neriman: Laf ebeliği yapma. Ne demek bu şimdi?

Faruk: İnsan çok ilginç bir yaratık. Daha doğrusu yaratılmışların içinde en ilginç.

Neriman: Onu biliyoruz.

Faruk: Bir hayvan tekrarlarla dolu bir hayat yaşar. Örneğin bir aslan. Kalkar avlanır, avını yer, tekrar yatar. Kalkar avlanır, yatar. Karnı acıktıkça avlanır, uykusu geldikçe yatar. Tüm bunları bir ömür boyu tekrar eder, ama hiç sıkılmaz. Çünkü onun kodu, genetiği buna kurulmuştur. Acıktıkça yer, yoruldukça uyur. "Bıktık artık antilop yemekten gidip öbür tarafta domuz avlayalım" demez hiç. Çünkü onun tek bir yaşam amacı vardır, kamını doyurmak. Yediğinin çok önemi yoktur.

Neriman: Yani benden sıkıldın, onu mu demek istiyorsun?

Faruk: Kestirip atma hemen. Demek istediğim şu; insanı hayvandan ayıran, fiziksel varlığının ötesindeki ruhsal varlığıdır. İnsanın duyguları, düşünceleri bedenine hükmeder. Hayvan gibi fiziksel varlığının hükmettiği duyguları yoktur.

Neriman: Yani?

Faruk: Yani bir insanın, onu mutlu etmiyorsa yediği, içtiği ya da yaptığı şeyin çok önemi yoktur.

Neriman: Lafı bir yere getirecen ama dur bakalım.

Faruk: Bir yere varmaya çalıştığım falan yok. Yaşadığımız şeyin nedenini anlatmaya çalışıyorum sana.

Neriman: "Beni mutsuz ediyorsun" diyerek mi?

Faruk: Öyle bir şey demedim ben. Benim anlatmaya çalıştığım; eksik olan bir şey yok aslında. Eksik olan, sahip olduğumuz şeylerin etkisini kaybetmiş olması, ilk başlardaki heyecanı vermemesi.

Neriman: Heyecan arıyordun buldun yani. Bir iki makyaj, bir iki açık saçık kıyafet, ayaklarını yerden kesti öyle mi? Bu mu çektiğin sıkıntıların özrü? Tebrik ederim seni. Özrün kabahatinden büyük!

Faruk: Hemen kestirip atma ne olur. Bir şey aradığım falan yoktu benim. Şeytana uydum, bir hata yaptım. Ve bundan da çok pişman oldum.

Neriman: Pişmanlık, yeni bir başlangıç için iyi bir yoldur.

Faruk: İstersek yeniden kurabiliriz her şeyi, sil baştan.

Neriman: Çok kırıldım, kadınlık gururum incindi. Nasıl onarırmı duygularımı bilmiyorum.

Faruk: Ben incinmedim mi sanıyorsun. Üzülmedim mi?

Neriman: Aldatılmak çok derin bir yara. Nasıl iyileşir bilmiyorum.

Faruk: Biraz zaman. Biraz zaman senden istediğim. (Kalkar. Neriman'ın omuzlarından tutar.) Biraz zaman verirsen bana, her şeyi unutturur, affettiririm kendime sana.

Neriman: Biliyorum. Benimde hatalarım var, eksiklerim. Evin telaşlarına düşüp, sana gerekli ilgiyi gösteremedim. Ama cezası bu olmamalıydı.

Faruk: İstersek yapabiliriz. Yeniden başlayabiliriz, ilk günkü gibi.

Neriman: (Kalkar, Faruk'a döner.) Omzumda koca bir evin yükü vardı, tutamadım ellerini.

Faruk: Hadi gel, unutalım her şeyi. Yeniden başlayalım.

Neriman: Unutalım. Yeniden başlayalım. (Sarılırlar.)

Buse: (Odadan çıkar.) Oooo, maşallah. Çifte kumrulara bak sen. Babacığım görev tamamlandığına göre kalan bakiyeyi rica edeyim.

Neriman: Bakiye mi? Ne bakiyesi?

Faruk: Yok bi şey hayatım, önemli değil.

14. Tablo

(Sahnenin orta önünde temsili bir mahkeme salonu. Işık yerel olarak burayı aydınlatır. Herkesin yüzü seyirciye dönüktür. Arkada yüksek bir kürsü ve bir sandalye, önde ise üç adet sandalye vardır. Ortadaki sandalyenin önünde bir alçak bir parmaklık bulunmaktadır. Ortadaki sandalye de Nuri, diğerlerinde savcı ve avukat, kürsüde ise hakim oturur. Oyuncular bütün konuşmaları seyirciye yaparlar.)

Avukat: Yüce mahkemeniz önünde ifade etmek isterim ki, kendisine yöneltilen tüm suçlamalar haksız ve yersiz olup, müvekkilim Nuri Göynüklü masumdur. Kendisi ticari faaliyetle uğraşan bir müteşebbistir. İstigali sebebiyle yapmış olduğu işlemler neticesinde, şayet kanunun suç saydığı bir durum ortaya çıkmışsa, bu onun kasti fiili neticesinde olmamıştır. Çünkü kendisi çevresinde sevilen ve sayılan bir iş adamıdır. Yıllarca çabalayarak meydana getirdiği yüksek itibarını, maddi menfaatler için, içe sayacak bir insan değildir. Kanaatimiz odur ki, huzurunuzda sunulan tanık beyanları ve deliller, müvekkilimin ticari itibarını zedelemek için rakipleri tarafından hazırlanan bir komplonun ürünüdür. Üzerine atılan mesnetsiz suçlamaların reddedilmesini ve müvekkilim Nuri Göynüklü'nün serbest bırakılmasını talep ederiz.

Savcı: Yüce mahkemeniz huzuruna sunulan deliller ışığında, sanığın iddianamede belirtilen fiilleri maddi menfaat karşılığı işlediği çok açık görülmektedir. Savcılığımız talimatıyla güvenlik birimlerince yapılan takip ve tespitler görüntülü kamera kayıtları şeklinde tarafınıza sunulmuştur. Bu görüntülerde sanığın atılı suçları bilerek ve isteyerek işlediği açıkça görülmektedir. Ayrıca yapılan bilirkişi incelemeleri neticesinde sanığın bu fiiller nedeniyle sebepsiz zenginleştiği tespit edilmiştir. Sahtecilikle ilgili yapmış olduğu eylemleri de, gerek karşı inceleme tutanakları, gerekse belge asılları olarak tarafınıza sunulmuştur. Sanığın iddianamede belirtilen fiilleri için, Türk Ceza Yasasının ilgili maddeleri gereğince cezalandırılmasını talep ederiz.

Nuri: (Şiddeti düşerek) Yalan!... Yalan!... Hepsini iftira. Ben masumum. Masumum ben. Masumum... (ağlar.)

Hakim: (Babacan bir sesle) Bak evladım. Seninle bir hakim olarak değil bir abin, bir büyüğün olarak konuşuyorum. Sen ne kadar inkar etsen de, her şey apaçık ortada. Sen de ışıklı bir hayatın büyüüne kapılmışsın, bu çok belli. Kolay para kazanıp hesapsızca harcamak için, gül gibi mesleğini bir kenara bırakmışsın. Senin gibiler o kadar çok ki ortalıkta, saymaya kalksan sayamazsın. Kimileri gelir karşımıza böyle senin gibi, ama pek çoğu sıyrılır gider aradan. Zaten bu işler cezayla mezayla çözülmez. Çözülse sabıka kaydı diye bir şey olmazdı. Adli sicil yani. Adamın çetelesini tutuyorsun, kaç tane suç işlediğini. Nadim olsa bir daha suç işler mi? Çözüm cezada değil vicdanda, şuurda. Sana verebileceğim ceza belli. Ben beş veririm, ikisi infazdan gider, birisi aftan. Bir iki sene yatar çıkarsın anlayacağın. Sonra? Asıl sonrası önemli. Sonra onurunla kazanıp, gururunla yemeği öğrenebilecek misin? Bilecek misin, haksız kazancın ruhsuz bir beden olduğunu? Anlayacak mısın, alın teri ile sulanmayan bir lokmanın, çiğ bir etten farksız olduğunu? Asıl olay bu, gerisi hikaye... Yaz kızım, sanık Nuri Göynüklü'nün...

PERDE